

Hồi 5

Tình Nghiệt Hủy Thân Danh

Long Phi đưa mắt nhìn, bước chân lập tức chững lại chỉ nghe Quách Ngọc Hà đứng cạnh nói thật khế:

- Sư phụ lão nhân gia e đã ...

Chưa dứt lời bỗng Long Phi hét lớn:

- Sư phụ ...

Song chưởng cùng vung lên, đánh bung cánh cửa đóng chặt của ngôi nhà trúc, nhanh như chớp lao vào.

Thạch Trầm vừa lướt tới, bất giác hoảng hốt kêu lên:

- Đại ca ...

Hai tay xoắn ra cũng định theo sau lao vào, Quách Ngọc Hà vội nắm lấy tay áo chàng và nói:

- Chờ một lát.

- Chờ gì nữa, chả lẽ đại ca gặp nguy hiểm thì đại tẩu không vào hay sao ?

Giọng nói Vương Tố Tố có vẻ tức giận, chẳng thèm nhìn ngó đến Quách Ngọc Hà, lao vút vào trong nhà trúc ...

Gió núi từ khe vách lùa vào thổi tung mái tóc rậm dày của Long Phi, y ngơ ngẩn đứng tại cửa, trong nhà trống hoác không một bóng người, nhưng điều kỳ lạ là lại có năm hạt minh châu, bốn lớp cửa ngõ, ba bãi máu, hai dấu chân người và một chiếc bồ đoàn.

Năm hạt minh châu thẳng hàng khấn trên nóc nhà bằng trúc xanh, bốn lớp cửa nhỏ khác nhau, hai người khó thể sóng vai vào cùng một lúc, hai bên đều có một cánh cửa to hơn, cánh cửa to nhất nằm ngay đối diện Long Phi, chiếc bồ đoàn cũ mòn đặt ngay trước cánh cửa ấy.

Cái không tương xứng với những hạt minh châu nhất chính là chiếc bồ đoàn này, nó đã mòn đến mức mỏng dính, ngay bên cạnh có ba bãi máu tươi, trong số một bãi có in dấu đôi bàn chân.

Bãi máu có dấu bàn chân là to nhất, kế đến là bãi máu bên trái, bãi máu nhỏ nhất nằm phía sau chiếc bồ đoàn và lấm chấm kéo dài đến cánh cửa to nhất.

Tất cả cửa nẻo đều đóng kín mít, tưởng chừng như những người vốn có mặt tại đây đều đã biến thành gió bay qua khe hở đi mất.

Lại một cơn gió lùa qua khe vách, Long Phi bất giác rùng mình hắt hơi, mọi cảnh tượng trong ngôi nhà này đều có vẻ hết sức bí ẩn và rùng rợn.

Long Phi đứng thừ ra một hồi, bỗng lao tới trước cánh cửa bên trái, vung chưởng đánh bật ra, chỉ thấy một con đường khúc khuỷu dẫn xuống núi.

Vương Tố Tố cũng lao tới vung chưởng đánh bật cánh cửa bên phải, cũng là một con đường khúc khuỷu dẫn xuống núi, hai con đường tuy chiều rộng bằng nhau, song độ dốc thì khác.

Long Phi trầm nhủ:

- Hai con đường này hẳn là hai lối đi, những chữ viết trên tảng đá khi nãy đã chỉ dẫn. Địa điểm chỉ một mà lại có ba con đường, hẳn người trong nhà này muốn thăm dò võ công của sư phụ, chỉ cần lão nhân gia ấy bước vào đây là người trong nhà đã biết được trình độ võ công của sư phụ ...

Phải biết Long Phi tính hào sảng chứ không ngu xuẩn, thờ ơ chứ không lỗ mắng, chẳng qua ít chịu để tâm suy nghĩ đó thôi.

Giờ đây sau một hồi ngẫm nghĩ, y càng ra chiều băn khoăn, lại trầm nhủ:

- Người trong ngôi nhà này nếu là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, với mối quan hệ giữa bà và sư phụ, với thân phận võ công của bà trong giới võ lâm, hẳn không bao giờ dùng quỷ kế hãm hại sư phụ, vậy thì bà làm vậy là vì lẽ gì ? Còn như người trong ngôi nhà này không phải là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, vậy thì là ai ? Trông chiếc bồ đoàn cũ mòn thế kia, hẳn đối phương đã ở đây rất lâu, mà ngôi nhà lại cất sơ sài thế này, thậm chí không che được mưa gió ...

Long Phi nghĩ mãi vẫn không sao lý giải được, chỉ thấy Vương Tố Tố đã lướt tới trước cánh cửa to nhất, một tay đặt ngang trước ngực, một tay chầm chậm đẩy ra ...

Quách Ngọc Hà đưa tay chỉ sau lưng Vương Tố Tố, bông tiếng cười khẩy khẽ nói:

- Con nhãi này quả đã biết quá nhiều, biết quá nhiều ...

Thạch Trầm run giọng:

- Nếu mà đại ca biết được ...

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Những kẻ biết quá nhiều thường hay gặp tai họa bất ngờ lắm.

Thạch Trầm đưa mắt nhìn, thấy ánh mắt Quách Ngọc Hà ngập đầy sát cơ, bất giác rùng mình buột miệng nói:

- Đại tẩu ...

Quách Ngọc Hà vụt ngoảnh lại, chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng:

- Sư tử còn là "đại tẩu" của tam đệ ư ?

Thạch Trầm chậm chậm cúi mặt:

- Tiểu ... tiểu đệ rất sợ ...

Chẳng những giọng nói mà ngay cả thân người chàng cũng run rẩy. Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói:

- Tam đệ sợ gì chứ ? Đừng sợ gì cả, mặc dù y thị đã biết rất nhiều, nhưng không dám hé môi nói ra tiếng nào đâu.

Thạch Trầm ngẩng lên:

- Nhưng ...

Quách Ngọc Hà mỉm cười tiếp lời:

- Chính bản thân y thị cũng có những điều bí mật mờ ám, chỉ cần sư tử tốn chút công sức ... hừ hừ !

Mặt nàng tuy cười, nhưng trong giọng nói ngập đầy sát khí.

Thạch Trầm ngơ ngẩn nhìn gương mặt tươi cười như hoa nở của Quách Ngọc Hà, trong lòng chẳng rõ là khiếp sợ hay là say mê.

Thốt nhiên, trong nhà vang lên tiếng kêu kinh hoàng của Vương Tố Tố.

Quách Ngọc Hà tắt nụ cười nói:

- Ta đi vào !

Vừa dứt lời đã lao vút vào cửa, chỉ thấy Vương Tố Tố và Long Phi sóng vai đứng trước một cánh cửa rộng lớn, cúi nhìn xuống đất, thì ra nơi ngạch cửa có một bàn tay gầy guộc tái ngắt.

Ánh mắt Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà xuyên qua khoảng trống giữa chân phải Long Phi và chân trái Vương Tố Tố, chỉ thấy bàn tay kia nắm chặt vào ngạch cửa, năm ngón tay lún vào trong trúc, móng tay xám trắng rỉ ra máu tươi, từng cơn gió mạnh từ ngoài hất vào, hất tung bộ râu xồm xoàm của Long Phi.

Quách Ngọc Hà khẽ chau mày, phóng bước tới chen vào giữa, tách Long Phi và Vương Tố Tố ra, đưa mắt nhìn, bất giác cũng rợn người run giọng nói:

- Ai ... ai vậy ?

Bên ngoài là vực thẳm sâu hun hút, một thân người gầy guộc treo lơ lửng, nếu không nhờ bàn tay bấu chặt vào ngạch cửa thì đã rơi xuống vực thẳm rồi.

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy đầu y ngửa ra sau, mặt ngược lên, đôi tròng mắt đã lòi ra, mặt co rúm trông hết sức dữ tợn, tuy có vẻ căm hờn, song lại ngập đầy vẻ van lơn.

Bốn người bàng hoàng nhìn hồi lâu, Long Phi bỗng thở dài nói:

- Y đã chết rồi !

Thạch Trầm cúi xuống sờ vào bàn tay tử thi, cứng đờ và lạnh ngắt, một cảm giác ghê tởm bùng dậy, chàng vội rút tay về, run giọng nói:

- Y đã chết rồi !

Long Phi nhướng mày, cúi xuống nắm tay tử thi kéo lên, song vì bàn tay bấu quá chặt, Long Phi phải dồn chân lực vào ngón tay mới gỡ ra được, đặt nằm ngửa trên mặt đất.

Kẻ xấu số có vóc người mảnh khảnh, toàn thân khinh trang màu đen, tuổi tác tối đa không quá ba mươi.

Long Phi đưa tay vuốt mắt tử thi cho nhắm lại, thở dài nói:

- Người này chẳng rõ là ai, bằng không hoặc có thể tìm ra được chút manh mối ...

Quách Ngọc Hà lạnh lùng tiếp lời:

- Hãy lục trong người y xem có di vật gì không.

Long Phi trở mắt trầm giọng:

- Sao vậy ?

- Qua di vật hoặc có thể hiểu ra thân phận y.

Giọng nói Quách Ngọc Hà ra chiều rất điềm nhiên, như thể hành động ấy hết sức bình thường.

Long Phi biến sắc mặt, chậm rãi đứng lên, với ánh mắt kiên định nhìn Quách Ngọc Hà, trầm giọng nói:

- Người này không hề quen biết với chúng ta, lại không thù không oán, mà dù là kẻ thù của chúng ta thì chúng ta cũng không thể xâm phạm đến người đã chết. Sư phụ lão nhân gia một đời hành hiệp chính là muốn nêu cao nhân nghĩa trong chốn võ lâm, bảo vệ chính khí trên chốn giang hồ, chúng ta đâu thể phản bội lão nhân gia ấy, gây ra điều bất nhân bất nghĩa như vậy.

Giọng nói Long Phi như danh thép, Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẽ, ngoảnh lại nói:

- Thôi được, chiều ý đại ca !

Rồi không nhìn đến Long Phi nữa. Vương Tố Tố đứng dựa vào ngạch cửa nhìn Long Phi, mặt bất giác lộ vẻ khâm phục.

Thạch Trầm buông hai tiếng đờ đờ nói:

- Qua mọi dấu vết trên suốt đoạn đường nhất định sư phụ đã từng đến đây, xem chừng hai dấu chân này có lẽ cũng là của lão nhân gia ấy ... Nếu công lực của sư phụ đã hồi phục, vậy thì dấu bàn chân dưới kia cũng chính là do sư phụ để lại, thế nhưng lão nhân gia ấy hiện ở đâu ?

Chàng như lẩm bẫm một mình, lại như là hỏi người khác, song không ai có thể trả lời được câu hỏi của chàng, nhất thời mọi người đều thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa.

Gió đêm lồng lộng thổi tan sương mây, chẳng lẽ Bát Tử Thần Long đã theo gió đi về ?

Thạch Trâm lại lẩm bẫm:

- Ở đây tất cả có ba bãi máu, chúng tỏ không chỉ có mỗi một người thọ thương, mà trên mình tử thi này lại không hề có vết máu, kẻ thọ thương là ai ? Và kẻ đã dẫm thương là ai ?

Lúc này lòng chàng thật cực kỳ rối rắm, nào nổi niềm tình dục, lo âu, ân tình, hổ thẹn ... với bao tình cảm mâu thuẫn khiến chàng không tài nào chĩnh đốn lại được tâm tư. Chàng không muốn bị người khám phá ra nổi lòng mình trong lúc này, nên miệng không ngớt lẩm bẫm một mình hầu phân tán sự chú ý của kẻ khác, bởi những điều chàng nêu lên đều là những vấn đề mọi người đang thắc mắc, dụng ý ấy thật đau khổ và đáng thương.

Long Phi tay vuốt râu, đằng hắng vài tiếng, bỗng ngẩng lên nhìn Thạch Trâm và nói:

- Tam đệ đừng nói nữa được không ? Đại ca ... rối trí quá ...

Vương Tố Tố buông tiếng thở dài thườn thượt:

- Đại ca, thật ra chúng ta lục soát người này ...

Long Phi gằn giọng:

- Không thể được.

Vương Tố Tố khẽ thở dài:

- Nhưng vì tông tích của sư phụ ...

Long Phi nhíu mày:

- Chính là vì sư phụ nên chúng ta mới không thể làm ra điều khiến lão nhân gia hổ thẹn áy náy.

Y buông tiếng thở dài, đoạn nói tiếp:

- Tứ muội phải biết, có nhiều điều mình gây ra dấu kẻ khác không biết, nhưng lương tâm cũng xấu hổ, thậm chí ray rứt suốt đời. Sở dĩ cuộc đời có lắm kẻ ác, chính là vì họ gây nên tội lỗi, chỉ cần kẻ khác không biết, chứ không cần đến sự hổ thẹn của

lượng tâm. Tứ muội, chúng ta đều là môn hạ của vị hiệp nghĩa, lẽ nào lại có hành vi hổ thẹn của lương tâm ?

Giọng nói y chậm rãi và đau xót, tuy là nói với Vương Tố Tố, song kỳ thực cũng là lời răn dạy mọi người.

Thạch Trầm ánh mắt mờ đi, hai tay run rẩy, nghe máu nóng sôi sục nơi lồng ngực, bỗng run giọng nói:

- Đại ca, tiểu đệ ... có điều muốn nói, tiểu đệ thật ...

Quách Ngọc Hà vụt quay lại, ánh mắt tuy có vẻ khích động, song vẻ mặt lại rất bình thản, Thạch Trầm lùi sau một bước, cúi đầu xuống thấp hơn, ánh mắt càng thêm mờ nhạt, niềm hổ thẹn trong lòng đã khiến chàng không dám ngẩng lên, nên cũng không thấy được vẻ mặt của Vương Tố Tố.

Vẻ mặt của Vương Tố Tố còn đau khổ và khích động hơn Thạch Trầm, dường như trong thâm tâm nàng cũng có niềm hổ thẹn sâu đậm hơn, theo tiếng nói của Long Phi, hai dòng châu lệ tuôn trào.

Cuối cùng nàng bật khóc nức lên, Long Phi cũng sờ:

- Tứ muội sao lại khóc thế này ?

Wương Tố Tố đưa tay che mặt, nghẹn ngào:

- Đại ca, tiểu muội thật có lỗi với đại ca, có lỗi với sư phụ ...

Đột nhiên buông tay ra, chỉ vào tử thi dưới đất nói tiếp:

- Tiểu muội có biết người này, và còn biết rất nhiều người cùng với rất nhiều việc khác nữa ...

Vì quá khích động nên lời nói của nàng cũng có phần rối loạn. Long Phi chau chặt mày trầm giọng nói:

- Tứ muội có điều gì cứ việc nói với đại ca.

Wương Tố Tố ngược lên nhìn trời, bỗng nín khóc, chậm chạp bước về phía Long Phi.

Long Phi thấy mặt nàng tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn như bị mất hồn, bất giác kinh hãi nói:

- Tứ muội ... hãy ngồi xuống đây bình tĩnh lại nào.

Thạch Trầm mắt tròn tròn nhìn Vương Tố Tố, Quách Ngọc Hà cũng ra chiều bối rối ...

Chỉ nghe Vương Tố Tố từng tiếng chậm rãi nói:

- Đại ca có biết, cả gia đình tiểu muội đều là kẻ thù bất cộng đố kỵ với sư phụ, đều ao ước giết chết sư phụ mới hả dạ. Sở dĩ tiểu muội đầu bái Thần Long Môn cũng chính là vì muốn báo nhục mỗi huyết hải thâm thù giữa gia đình tiểu muội với Bất Tử Thần Long.

Nàng thở một hơi gấp rút, đoạn nói tiếp:

- Tiểu muội không phải họ Vương, cũng chẳng phải tên là Tố Tố. Tiểu muội vốn thức là Cổ Y Hồng, hậu duệ của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ Tiểu Thiên đã ngã gục dưới Thần Long Kiếm của sư phụ.

Chưa nói dứt người nàng đã lao đảo, vừa dứt tiếng nàng đã ngã ngồi trên đồng máu cạnh chiếc bồ đoàn. Ngay trong một thoáng ấy, nàng đã chuyển dịch được tảng đá ngàn cân từ lâu đè nặng lên lòng mình, diễn biến trọng đại này đã khiến tâm lý cũng như sinh lý nàng không sao chịu đựng nổi, nàng uể oải rúm người dưới đất, hồi lâu ... lại khóc nức lên.

Thế nhưng, tảng đá ngàn cân kia lại đè nặng lên cõi lòng Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà.

Thạch Trầm chẳng thể ngờ được vị tứ muội dịu dàng mềm yếu này lại gánh chịu một nhiệm vụ trọng đại đến vậy, mà trước đây không hề để lộ chút dấu tích "gian tế" !

Chàng cũng không thể ngờ được vị tứ muội mọi khi thân thiết và quý mến sư phụ nhất, được sư phụ thương yêu nhất lại là con gái của kẻ thù bất cộng đố kỵ với sư phụ.

Chàng bất giác thoái lui đến góc nhà, thờ thẫn nhìn Vương Tố Tố tức Cổ Y Hồng, ánh mắt như đông đặc không di chuyển được nữa.

Quách Ngọc Hà mặc dù sớm đã có sự nghi ngờ về thân thế của Cổ Y Hồng, song cũng không ngờ cô gái yếu đuối này lại can đảm đến thế, dám nói ra điều bí mật trọng đại như vậy. Nàng vốn định dùng điều bí mật ấy để uy hiếp Cổ Y Hồng, song giờ đây bất giác nghe lòng run rẩy, bởi điều sở cậ đã tan biến, Cổ Y Hồng có thể thổ lộ điều bí mật của mình, chẳng lẽ không thổ lộ được điều bí mật giữa nàng với Thạch Trầm.

Quách Ngọc Hà mặt trắng bệch uể oải dựa vào cạnh cửa, hồi lâu vẫn không sao động đậy được.

Chỉ có Long Phi, lúc này trở nên bình tĩnh lạ thường, y chậm rãi đi đến cạnh Cổ Y Hồng, lắng lắng buông tiếng thở dài, dịu dàng vuốt tóc nàng, không khích động mà cũng chẳng tức giận, chỉ khẽ cất tiếng gọi:

- Tứ muội ...

Tiếng gọi dịu nhẹ ấy lại càng khiến cho Cổ Y Hồng nghe lòng đau đớn dữ dội hơn.

Nàng ghen ngào nói:

- Hồi bốn mươi năm trước, gia gia tiểu muội trọng thương trở về từ Ngọc Lũy Quan, rồi bất trị qua đời, phụ thân tiểu muội không chịu được sự đả kích nặng nề ấy đã cơ hồ trở nên điên loạn, suốt ngày ngồi dưới giàn hoa tím ngoài vườn, không nói mà cũng chẳng làm gì cả, chỉ lẩm nhẩm lặp đi lặp lại câu nói của gia gia lúc lâm chung "Chiêu "Thiên tế kinh hồn" của ta nếu sâu hơn ba phân nữa ... chiêu "Thiên tế kinh hồn" của ta nếu sâu hơn ba phân nữa ..." Bắt đầu từ khi tiểu muội hiểu chuyện đã nghe câu nói ấy cho đến khi gia phụ từ trần, hễ mỗi lần nghe nói là lòng đau xót khôn tả.

Giọng nói nàng yếu ớt và run rẩy, Long Phi chỉ cúi đầu lắng nghe, Quách Ngọc Hà bỗng rướn người toan nói gì đó, song đã bị Long Phi xua tay ngăn cản, dường như muốn cho Cổ Y Hồng trút cạn niềm tâm sự đáng thương đã tích tụ bấy lâu nay, Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, lại dựa người vào cạnh cửa.

Cổ Y Hồng lại nói tiếp:

- Mỗi thâm thù khắc cốt trong bốn mươi năm qua đã khiến trong lòng cả gia đình tiểu muội đều khắc sâu hai chữ "phục thù", hằng ngày mọi người đều cùng nhau bàn tính kế hoạch, bởi họ đều hiểu rất rõ võ công của Bất Tử Thần Long đã đến mức thiên hạ vô địch.

Nàng ngẩng lên nhìn ra khoảng tối mịt mù, đoạn lại cúi đầu nói tiếp:

- Thời gian ngày một trôi qua, họ vẫn không nghĩ ra được cách phục thù vẹn toàn, và hận thù cũng ngày một sâu hơn, một năm tưởng chừng dài hơn ba năm, song thân tiểu muội đã sống khắc khoải trong những ngày tháng ấy, cả đời không được một lần cười vui sướng.

Nước mắt lã chã rơi xuống đất, Cổ Y Hồng không đưa tay lau, tiếp tục nói:

- Một người cả đời không được vui cười, trong lòng không có tình nhân ái mà chỉ có hận thù, vậy thì phải đau khổ đến mức độ nào ?

Long Phi buông tiếng thở dài thậm thượt. Cổ Y Hồng lại ngậm ngùi nói tiếp:

- Khi song thân tạ thế, tiểu muội còn rất bé, chỉ có ca ca là người thân nhất tiểu muội có thể nương tựa. Nhưng năm sau gia huynh bỗng bỏ nhà ra đi, muội hằng ngày đã ngồi dưới giàn hoa mà gia phụ đã từng ngồi để chờ đợi gia huynh trở về. Lúc bấy giờ tiểu muội tựa hồ đã nhận được nỗi đau buồn của phụ thân sinh tiền. Thế nên, cõi lòng tiểu muội không có tình thương mà chỉ có thù hận ...

Long Phi bất giác rợn người, những đứa con đã sống trong mái gia đình ngập thù hận như vậy hẳn phải chịu nhiều đau khổ. Long Phi lại buông tiếng thở dài.

Cổ Y Hồng vẫn nói tiếp:

- Một năm sau, gia huynh trở về và dẫn theo rất nhiều bè bạn, mặt dù tuổi đều rất trẻ, song tướng mạo và y trang đều khác nhau rất xa, nghe khẩu âm của họ cũng không phải đến từ một nơi, mặc dù võ công của họ chênh lệch nhau, nhưng thấy đều chẳng phải kém. Ca ca cũng chẳng giới thiệu, đưa ngay họ vào trong một gian bí thất và ở liền trong ấy suốt ba hôm, trong thời gian ấy họ đã bàn bạc nhau biết bao lời và đã uống biết bao là rượu ...

Tiếng khóc nàng dần lắng dịu, tiếng nói cũng rõ ràng hơn, song ánh mắt vẫn thờ thẩn, hiển nhiên trí óc đã đắm chìm trong dĩ vãng, mà dĩ vãng lại thường làm tê dại niềm đau của hiện thực.

- Ba hôm sau, tiểu muội thật không kèm lòng được nữa, bèn đứng bên ngoài cửa nghe lén, nào ngờ vừa đến nơi đã bị trong nhà phát giác, cửa bỗng bật mở, tiểu muội sợ điếng hồn, chỉ thấy một người gầy và cao lêu nghêu đứng gần chạm vào ngưỡng cửa, mặt mày tái nhợt, tiểu muội quay người toan bỏ chạy, nhưng vừa động đậy đã bị y nhanh như chớp ra tay bắt giữ.

Long Phi chau mày thầm nhủ:

- Chẳng lẽ y là Phá Vân Thủ, truyền nhân duy nhất của phái Côn Lôn, một cao thủ xuất sắc trong đương kim võ lâm ?

Chỉ nghe Cổ Y Hồng nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tiểu muội cảm thấy bàn tay của y cứng rắn như chiếc kềm sắt, nếu không nhờ ca ca ra kịp, cánh tay tiểu muội cơ hồ đã bị y bóp nát. Về sau tiểu muội mới biết y chính là Phá Vân Thủ lừng danh trong chốn võ lâm, phụ thân y cũng bị bại dưới kiếm Thần Long mà đau khổ suốt đời. Ngoài y ra, tất cả những người khác cũng đều là hậu duệ kẻ thù của Bất Tử Thần Long, trước đó họ ở tứ tán khắp nơi và không hề quen biết nhau, qua sự liên lạc của ca ca họ mới tập hợp nhau lại.

Long Phi lại khẽ chau mày thầm nhủ:

- Vậy xem ra ca ca nàng cũng là một nhân vật lợi hại, sao lại không hề nghe nói đến trong chốn võ lâm nhỉ ?

Cổ Y Hồng chậm rãi nói tiếp:

- Sau ba hôm bàn bạc, họ đã quyết định một số điều quan trọng, điều thứ nhất là tìm cách đưa tiểu muội vào ... trong Thần Long Môn, thăm dò động tĩnh của Bất Tử Thần Long và học trộm võ công, nếu có dịp là thừa cơ ...

Quách Ngọc Hà bỗng đứng thẳng người, trừng mắt nói:

- Thừa cơ giết chết sư phụ chứ gì ?

Thạch Trầm lòng trĩu nặng chầm chập.

****mất 2 trang ****

quên được gương mặt của phụ thân lúc chết.

Quách Ngọc Hà bỗng trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ trong bao năm qua người chưa từng làm ra điều gì phản bội sư môn hay sao ?

Cổ Y Hồng vẫn không ngẩng lên, chậm rãi nói:

- Trong bao năm qua tiểu muội quả thật đã làm rất nhiều điều phản bội sư môn, không chỉ một lần mang sự bí ảo về võ học của sư phụ lên báo với ca ca hoặc người do ca ca phái đến.

Quách Ngọc Hà cười gằn:

- Rồi sao nữa ?

- Phen này tử võ trên Hoa Sơn chính là một cạm bẫy do nhóm người của ca ca giăng ra, tiểu muội cũng đã biết trước rồi.

Quách Ngọc Hà gằn giọng:

- Vậy mà người chẳng hé môi nói lấy nửa lời.

Cổ Y Hồng gật đầu:

- Đúng, đó là vì "ân" và "thù" đều nặng như nhau, trong lòng tiểu muội ân là thâm ân khắc cốt, thù cũng là thâm thù khắc cốt.

Nàng vụt ngẩng đầu lên:

- Đại ca, nếu đại ca là tiểu muội thì phải làm sao ?

Long Phi chau chặt mày, mặt đanh như sắt đá. Cổ Y Hồng chầm chậm đưa tay chỉ vào tử thi dưới đất, nói tiếp:

- Người này chính là hậu duệ của "Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao" Bàn Thiên Liệt đã chết dưới kiếm của sư phụ, y cùng với ca ca, Phá Vân Thủ của phái Côn Lôn, đệ tử

chưởng môn của phái Điểm Thương, và con của "Cuồng Phong Vũ Liễu Kiếm" Liêu Bá Dương đã phải tốn biết bao tâm sức vì cuộc tử võ trên ngọn Hoa Sơn này.

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy:

- Nay thì các người đã hả dạ rồi, sư phụ lão nhân gia quả đã ...

Thị nói đến đây bỗng đưa tay che mặt khóc sụt sùi.

Cổ Y Hồng lại cúi mặt xuống, hai giòng lệ lại trào ra, bỗng xót xa gào lên:

- Trời hỡi ! Vì sao lại xui khiến tôi là hậu duệ của Tuyệt Tình Kiếm, lại nhận chịu thâm ân của Bát Tử Thần Long ... Trời hỡi, có biết chẳng mỗi lần tôi phản bội sư phụ, lòng tôi đã đau đớn biết bao, nhưng ... nếu tôi không làm như vậy sao khỏi hổ thẹn với phụ thân dưới cửu tuyền ...

Thạch Trầm đứng dựa vào vách, nước mắt bất giác tuôn trào.

Quách Ngọc Hà đưa tay quệt nước mắt, gằn giọng:

- Người đã tự biết mình không tận hiếu được với song thân, không tận trung được với sư môn, vậy thì còn sống trên cõi đời làm gì ? Nếu ta là người thì chẳng còn mặt mũi nào sống trên trần gian dù chỉ là một khắc.

Cổ Y Hồng giọng đau xót:

- Chẳng ... còn ... mặt ... mũi ... nào ... sống ... trên ... trần ... gian ... dù ... chỉ ... là ... một ... khắc ...

Nàng lại ngẩng lên, mắt nhòa lệ nhìn ra ngoài trời đêm, như quyến luyến trần gian trong giây phút cuối. Sau đó, bỗng nhanh như chớp thò tay vào lòng rút ra ngọn trủy thủ Kim Long đâm vào ngực mình, miệng vẫn gào lên thống thiết.

- Sư phụ, đại ca, Y Hồng thật có lỗi ...

Chưa dứt lời ngọn trủy thủ đã chạm vào áo, Long Phi bỗng quát lớn, lệ làng vung tả chưởng đập vào cổ tay phải Cổ Y Hồng, chỉ nghe "keng" một tiếng, ngọn trủy thủ đã rơi xuống đất.

Quách Ngọc Hà gằn giọng quát:

- Đại ca, vậy là sao ? Chẳng lẽ muốn bênh vực cho ả nghiệt đồ bội sư này hả ?

Phải biết trong giới võ lâm kỳ nhất là bội sư, phường bội sư quả tình là tội đáng muôn thác, trong chốn giang hồ ai ai cũng có quyền trừ diệt, dù là quyến thuộc hay bạn bè thân thiết cũng không dám đứng ra che chở bênh vực ...

Vậy mà Long Phi lại ra tay ngăn cản Cổ Y Hồng tự sát, tất nhiên Quách Ngọc Hà có lý lẽ vững vàng mà hạch sách Long Phi.

Thế là y thị bèn đưa tư tâm vào trong công lý mạnh dạn nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu muội định thay mặt sư phụ trừ diệt quân phản ác, đã bị đại ca ngăn cản, bây giờ đại ca lại như vậy, chẳng lẽ giữa ... đại ca với y thị có gì ...

Quách Ngọc Hà vốn định nói "có gì mờ ám", nhưng bỗng cảm thấy chột dạ, không nói tiếp được nữa.

Long Phi danh mặt, nắm lấy cổ tay Cổ Y Hồng chẳng thèm đếm xỉa đến Quách Ngọc Hà, chậm rãi nói:

- Tứ muội hãy tạm dần lòng nghe đại ca nói.

Quách Ngọc Hà ngắt lời:

- Nói cái gì, còn gì để nói nữa chứ ?

Y thị thật muốn cho kẻ duy nhất biết được điều bí mật của mình chết mau, song ngờ đâu thị vừa dứt lời, Long Phi vụt ngoảnh lại quát lớn:

- Im ngay !

Tiếng quát như sấm nổ ngang trời, đến đổi cả ngôi nhà rung động. Quách Ngọc Hà đứng thừ ra, sắc mặt biến đổi, từ khi hai người thành hôn đến nay, Long Phi luôn thương chiều y thị, chưa bao giờ có một lời gay gắt, vậy mà giờ đây lại quát tháo y thị thế này, Quách Ngọc Hà lo lắng thầm nhủ:

- Chẳng lẽ y đã biết nỗi lòng thâm kín của mình rồi ư ?

Cổ Y Hồng bặm chặt môi, hai gò má lạnh lẽo dài xuống má, giọng xót xa:

- Đại ca, đại tẩu nói đúng, tiểu muội rất đáng chết, cứ mỗi lần theo hầu sư phụ luyện chữ lão nhân gia ấy đã giảng dạy cho tiểu muội một số yếu quyết võ công và đạo lý làm người, lúc ấy tiểu muội đã cảm thấy mình thật đáng chết, bởi ... sư phụ đối với tiểu muội quá tốt mà tiểu muội lại lừa dối lão nhân gia ấy ...

Long Phi thở dài nặng nhọc:

- Tiểu muội không hề lừa dối sư phụ lão nhân gia !

Quách Ngọc Hà, Thạch Trầm và Cổ Y Hồng đều ngẩn người, Long Phi ngửa mặt thở dài nói tiếp:

- Ngay hôm thứ ba tứ muội đầu nhập sư môn thì sư phụ đã hiểu rõ thân thế của tứ muội rồi.

Cổ Y Hồng sững sốt kêu to, Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm cũng mặt mày tái ngắt.

Long Phi vẫn ra vẻ bình thản, ngược mắt nhìn lên, ánh mắt ngập vẻ kính phục, như hồi tưởng chỗ vĩ đại của sư phụ, chậm rãi nói:

- Tứ muội phải biết, sư phụ chọn đồ đệ rất là nghiêm ngặt, đại ca và đại tẩu đều là cô nhi được sư phụ nhận làm nghĩa tử từ bé. Tam đệ là cháu của một người bạn thân của sư phụ, và mối quan hệ giữa sư phụ với gia đình ngũ đệ cũng rất là thâm sâu.

Long Phi thoáng dừng, nhìn xuống nói tiếp:

- Lão nhân gia ấy tại sao lại thu nhận tứ muội lai lịch bất minh, đó là vì sư phụ đã sớm biết thân thế tứ muội, hôm Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu đưa tứ muội đến ...

Cổ Y Hồng bỗng ngắt lời:

- Tư Mã lão tiêu đầu không hề biết việc này, đó là do mưu kế của ca ca và bè bạn khiến Tư Mã lão tiêu đầu tưởng tiểu muội là một đứa trẻ mồ côi, rất khao khát được học võ công, trong lúc tuyệt vọng đã dúi xủ trước cửa nhà Tư Mã lão tiêu đầu, nên lão nhân gia ấy mới mang tiểu muội đến Chỉ Giao sơn trang.

Gương mặt nghiêm nghị của Long Phi bỗng nở nụ cười hòa dịu, chậm rãi nói:

- Trên cõi đời không có một điều gì có thể che giấu mãi được, cũng như không một ai có thể dối gạt được kẻ khác, mặc dù người đó ngu ngốc hơn.

Quách Ngọc Hà thót người, thị vốn đã thò tay vào bụng, cầm lấy ba mũi cương châm toan phóng vào hậu tâm Cổ Y Hồng, nhưng vừa nghe Long Phi nói vậy, không khỏi giật mình run tay, cương châm lại rơi trở vào.

Chỉ nghe Long Phi chậm rãi nói tiếp:

- Tứ muội đừng tưởng đã dối gạt được Tư Mã lão tiêu đầu, kỳ thực lão nhân gia ấy sở dĩ đưa tứ muội đến Chỉ Giao Sơn Trang cũng là vì đã nhận ra sự sơ hở trong lời nói của tứ muội. Tứ muội thử nghĩ xem, một cô nhi không cha không mẹ dù có khao khát học võ, thì cũng làm sao biết được Chỉ Giao sơn trang ? Mà dù có biết Chỉ Giao sơn trang thì vì sao cứ nhất định phải chọn Chỉ Giao sơn trang để học võ ? Bởi bất kỳ ai trong hoàn cảnh ấy cũng không có sự lựa chọn, nếu muốn luyện võ, Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu cũng là một nhân vật lừng danh, luyện võ trong Hồng Kỳ tiêu cục chẳng phải cũng vậy sao ?

Cổ Y Hồng lặng người, bất giác buông tiếng thở dài.

Long Phi lại nói tiếp:

- Tự cổ chí kim có rất nhiều người thông minh luôn làm ra điều ngu xuẩn, lệnh huynh tự nghĩ mình thông minh tuyệt đỉnh, song lại không nghĩ đến những sơ hở ấy.

Cổ Y Hồng càng cúi thấp đầu hơn.

Quách Ngọc Hà cũng bất giác nghe lòng rúng động, thầm nhủ:

- Chả lẽ y nói như vậy là cố tình muốn cho mình nghe ư ?

Thế là lòng y thị lại càng thêm thấp thỏm. Long Phi buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Sau khi Tư Mã lão tiêu đầu đưa tứ muội đến đã mật đàm với sư phụ một hồi khá lâu, sư phụ đã khẳng định tứ muội ắt hẳn là con của kẻ thù. Tư Mã lão tiêu đầu là người rất nghiêm khắc, lòng dạ như sắt đá, lúc bấy giờ chỉ buông ra một câu ngắn gọn: "Điều tra rõ lai lịch rồi trừ tuyệt hậu hoạn !"

Cổ Y Hồng rùng mình. Long Phi ngược mặt thở hắt ra một hơi dài, rồi nói tiếp:

- Nhưng sư phụ lại mỉm cười nói: "Chúng ta là người trong giới võ lâm, sống trên đầu thương mũi kiếm tất nhiên khó tránh khỏi sự giết chóc. Cuộc đời Long mỗ đã gây nhiều sát nghiệt kết giết bao kẻ thù, đành rằng là do bất đắc dĩ mới giết người nhưng sau đó nghĩ lại đều hết sức hối hận !"

Long Phi bất giác phảng theo giọng điệu của sư phụ, Cổ Y Hồng mặt rần rụa nước mắt tưởng chừng người sư phụ cao cả giờ lại trở về bên cạnh nàng.

Long Phi ngừng giây lát lại nói:

- Lúc bấy giờ Tư Mã lão tiêu đầu nói: "Ta không giết người thì người giết ta, miễn lúc giết người mình không hổ thẹn với lương tâm thì chẳng gì đáng hối hận cả". Lúc ấy đại ca tuổi còn trẻ, nghe nói vậy nhận thấy rất có lý, ngờ đâu sư phụ lại lắc đầu nói: "Đành rằng vậy, nhưng mạng người là do trời ban cho, không giết vẫn hơn. Long mỗ tự biết mình đã giết quá nhiều người, mai sau hẳn sẽ chết dưới tay hậu duệ của kẻ thù, Long mỗ chẳng một lời oán hận ân oán tương báo, đó là lẽ thường tình !"

Ánh mắt Long Phi chợt sầm xuống trầm ngâm một hồi mới nói tiếp:

- Rồi sư phụ lại mỉm cười nói tiếp: "Mặc dù Long mỗ không mong sau này bị giết chết nhưng cũng không muốn làm điều trừ tuyệt hậu hoạn, chỉ mong oán thù có thể hóa giải. Đứa bé gái này bất luận là hậu duệ của ai thì cũng đáng kể là một người có chí khí và căn cốt cũng khá, y đã phải khổ tâm như vậy, muốn đầu nhập làm môn hạ của Long mỗ, Long mỗ đâu thể để cho y thất vọng, dẫu mai này y học thành võ công rồi lại giết Long mỗ thì Long mỗ cũng không bao giờ hối hận. Còn như Long mỗ có thể dĩ đức báo oán, khiến y cảm động mà cởi mở được mối ân oán này, vậy chẳng tốt hơn ư ?"

Nghe đến đây, Cổ Y Hồng bật khóc nức nở, Long Phi lại thở dài nói tiếp:

- Lúc ấy đại ca theo hầu bên sư phụ đã nghe nói rất rõ ràng và nhớ kỹ trong lòng không bao giờ quên. Tuy đại ca tự biết mình không thể học được một phần võ công của sư phụ song nếu học được tấm lòng khoáng đạt lởi lạc của lão nhân gia ấy thì đại ca cũng đã hài lòng rồi !

Cổ Y Hồng đang khóc bỗng môi mấp máy như nói:

- Đại ca đã học được rồi !

Thạch Trầm với ánh mắt kính nể nhìn Long Phi.

Long Phi lại khẽ thở dài nói tiếp:

- Thế là sư phụ đã thu nhận tứ muội ngay đêm hôm ấy, và cũng chính đêm hôm ấy, sư phụ lão nhân gia đã ...

Y đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà, nói tiếp::

- Tuyên bố lễ thành hôn của đại ca và đại tẩu !

Long Phi lại trầm ngâm một hồi, như để sắp xếp lại tư duy, lại như hồi tưởng về sự ngọt mật của đêm hôm ấy. Đoạn lại nói tiếp:

- Tứ muội còn nhớ ngay sáng sớm hôm sau sư phụ đã cưỡi ngựa ra đi, và tối hôm thứ ba lúc trở về đã nói với đại ca, tứ muội chính là con gái của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ Tiểu Thiên, dặn đại ca phải tuyệt đối giữ bí mật và đối xử tốt hơn với tứ muội. Đại ca và đại tẩu, tam ca của tứ muội khi nhập môn đã phải chịu đựng biết bao sự giày vò, ngay như ngũ đệ, gia đình giàu có và có mối quan hệ mật thiết với sư phụ là thế, lúc nhập môn cũng phải nếm trải biết bao khổ sở, chỉ có tứ muội là được miễn hoàn toàn.

Cổ Y Hồng lại còn khóc thống thiết hơn, lòng nàng có biết bao lời muốn nói nhưng lại chẳng thốt ra được tiếng nào cả.

Quách Ngọc Hà lòng hết sức hoang mang rối rắm, càng nghĩ nhiều thì càng thêm hoảng loạn ...

Thạch Trầm cũng vậy, song ít nhiều chàng cũng còn có chút lương tâm, cũng hiểu dan díu với vợ người là điều bỉ ổi, huống hồ lại còn là vợ của chí hữu ân huynh, có điều là mối lương tri ấy đã bị phủ mờ trong một lúc nào đó thôi.

Long Phi không hề chú ý đến hai người, lại chậm rãi nói tiếp:

- Vào một hôm đêm đã rất khuya đại ca thấy tứ muội sau một hồi nhìn dáo dác đã rón rén từ vườn sau rời khỏi trang, đại ca tự biết khinh công mình kém nên không đuổi theo, chỉ đứng nhìn từ xa, thấy tứ muội đã mật đàm với một người đàn ông vóc dáng mảnh khảnh trong rừng tối rất lâu và người đàn ông ấy thỉnh thoảng lại lấy khăn tay ra lau nước mắt cho tứ muội, giờ nghĩ lại hẳn đó chính là lệnh huynh !

Cổ Y Hồng khẽ gật đầu. Long Phi lại thở dài nói tiếp:

- Những điều ấy chẳng những đại ca biết hết, mà còn đã biết rất lâu, nhưng ... có một điều đại ca không hiểu, chẳng hay tứ muội ...

Long Phi bỗng im bặt. Cổ Y Hồng ngưng khóc nói:

- Bất kể là điều gì, miễn tiểu muội biết thì ...

Long Phi thở dài ngắt lời:

- Tứ muội hiện đang lâm vào hoàn cảnh rất khó xử không thể bỏ qua phụ thù cũng chẳng thể quên bỏ sư ân, đại ca không hề cưỡng bức tứ muội thối lộ bất cứ điều gì.

Y nhắm mắt lại, vẻ đăm chiêu nói tiếp:

- Những gì đã xảy ra hôm nay đều nằm trong sự liệu của sư phụ từ nhiều năm trước, lão nhân gia ấy cũng từng dặn bảo đại ca, bất luận thế nào cũng không được bức ép tứ muội bởi lão nhân gia ấy hiểu rất rõ tứ muội là người hiền hậu trong trắng.

Cổ Y Hồng bỗng đưa tay lau nước mắt và đứng phất lên, vẻ mặt trở nên hết sức rần rởi, nàng với giọng kiên định nói:

- Bất luận điều gì tiểu muội cũng bằng lòng thối lộ cả, vậy đâu phải là đại ca ép buộc.

- Tứ muội đâu cần phải vậy, chả lẽ ...

- Tiểu muội không hề bỏ thân thù, nhưng ... sư phụ ... đã ...

Long Phi với giọng đầy tin tưởng:

- Sư phụ quyết không thể chết được đâu !

- Bất luận thế nào, giờ đây đã đến lúc tiểu muội phải báo đền thâm ân của sư phụ !

- Nhưng vậy sẽ phương hại đến lệnh huynh ...

- Tiểu muội nhất định sẽ cố gắng hóa giải, sư phụ lão nhân gia chẳng đã từng bảo oán thù nên hóa giải chứ không nên thắt chặt hay sao ?

Long Phi thở dài:

- Nếu không hóa giải được thì sao ?

- Nếu không hóa giải được thì tiểu muội chỉ đành chết trước mặt ca ca, để cho máu tiểu muội rửa sạch mối hận thù giữa đôi bên.

Giọng nói Cổ Y Hồng như danh thép, đôi mắt nhòa lệ cũng sáng rực lên.

Long Phi lại buông tiếng thở dài:

- Nếu vẫn không hóa giải được thì sao ?

- Dầu thế nào thì tiểu muội cũng cố hết sức mình, bất kể có đủ khả năng hay không ...

Cổ Y Hồng cuối cùng cũng không nén được buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu muội chỉ còn biết cầu mong ở trời cao ... nếu đại ca là tiểu muội thì phải làm sao ?

Cổ Y Hồng nhìn thẳng vào mặt Long Phi, hồi lâu, thật lâu ...

Long Phi bỗng đưa tay vuốt râu, ngửa cổ cười vang:

- Hay lắm, Bất Tử Thần Long thật không uống thu một đồ đệ như tứ muội, Long Phi này cũng không uống có một người sư muội như vậy. Trung hiếu khó vẹn toàn, ân thù khó giữ trọn, đã không thể bỏ trung giữ hiếu, cũng chẳng thể bỏ hiếu để giữ lấy trung, bậc đại trượng phu gặp hoàn cảnh như vậy thì chỉ có chết mà thôi.

Long Phi chợt ngưng cười, mắt cũng nhìn thẳng vào mặt Cổ Y Hồng, từng tiếng chậm rãi nói:

- Nếu đổi là đại ca thì cũng vậy thôi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bất giác cùng sinh lòng thương hại.

Quách Ngọc Hà thấy vậy, càng thêm lo lắng thầm nhủ:

- Hai người càng nói càng tâm đầu ý hợp, cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bộc lộ điều bí mật riêng của mình, biết làm sao đây ?

Lòng thị thật khó thể yên ổn, vừa mới xuất kỳ bất ý giết người diệt khẩu, lại định bất chấp tất cả bỏ đi cho xong, song khi toan cất bước, lại thấy yên lặng chờ đợi thời cơ là tốt hơn cả bèn liếc mắt nhìn Thạch Trâm, chỉ thấy chàng đang cúi mặt trầm tư như cũng ngổn ngang tâm sự.

Ngay khi sự im lặng đang bao trùm bỗng trên nóc nhà vang lên một chuỗi cười rồi thì một giọng rồn rảng nói:

- Khá khen cho một trang nam tử anh hùng, một đấng nữ trung trượng phu !

Mọi người đều giật mình kinh hãi, Long Phi quát lớn:

- Ai đó ?

Đảo mắt nhìn, chỉ thấy một bóng xám từ trên phóng xuống, người đang lơ lửng trên không nhẹ nhàng xoay một vòng đã lướt qua cửa vào trong. Đối phương như đã ẩn nấp trên nóc nhà rất lâu, vậy mà bấy nhiêu cao thủ trong nhà không hề phát giác, giờ đây trông thân pháp tuyệt vời thế kia, mọi người lại càng thêm kinh hãi ...

Người này là ai ?

Bốn người tám mắt cùng tập trung vào đối phương, và lòng hết sức kinh nghi !

Nhưng, thấy đối phương là một thiếu niên trán rộng mắt sáng, tuy không anh tuấn nhưng khá sáng sủa, vóc dáng không cao lắm và hơi mập mạp, trên mặt sạm đen luôn treo một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, toàn thân dạt dào sức sống và nhiệt tình.

Chàng ta với tiếng cười giòn lướt vào nhà tuy đột ngột và mạo muội, song chẳng hiểu sao, mọi người trong nhà không một ai có thách ý với chàng ta cả.

Nhất là Long Phi, vừa nhác thấy chàng ta đã có thiện cảm ngay, bởi y biết phàm những ai có nụ cười tươi sáng như vậy lòng dạ cũng không bao giờ tà ác đê tiện.

Thiếu niên nọ đảo tròn mắt, đi thẳng đến trước mặt Long Phi, chấp tay vái chào và nói:

- Đại ca khỏe chứ ?

Giọng điệu và thái độ như rất quen thân với Long Phi.

Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm đều chưng hửng, kinh ngạc nhìn Long Phi. Cổ Y Hồng ngẩng lên nhìn bỗng lập tức tái mặt.

Long Phi cũng vô cùng sửng sốt, lúng búng nói:

- Khỏe, khỏe..

Thiếu niên nọ lại cười nói:

- Đại ca hẳn là không biết tiểu đệ ...

- Quả tình là ... không biết..

Thiếu niên nọ bật cười ha hả:

- Nhưng tiểu đệ lại biết đại ca, và cũng biết ...

Ánh mắt sắc bén của chàng ta bỗng hướng về phía Cổ Y Hồng nói tiếp:

- Vị tiểu muội này !

Cổ Y Hồng lại càng thêm kinh hoàng, bất giác lùi sau một bước, lúng túng nói:

- Người ... người ...

Thạch Trầm bỗng sầm mặt quát:

- Tôn giá là ai ?

Thần sắc của Cổ Y Hồng đã làm thay đổi tâm trạng mọi người, song thiếu niên nọ vẫn hết sức thản nhiên, tươi cười nói:

- Tại hạ là ai ? Câu hỏi ấy khó trả lời quá ! Vừa rồi như vị Cổ muội này đã nói, ca của y đã triệu tập một nhóm hậu duệ của kẻ thù Long lão gia, tại hạ cũng là một trong số ấy và cũng từng tham dự vào kế hoạch báo thù của họ.

Thạch Trầm ngậm vận đề chân khí, tiến tới một bước trầm giọng nói:

- Tôn giá phải chăng môn nhân của phái Điểm Thương ?

Hai tay đưa lên ngang hông, thần thái như sẵn sàng xuất thủ.

Thiếu niên nọ cười ha hả:

- Để rồi tại hạ sẽ trả lời rõ ràng mình là ai, nếu các hạ còn phá rối thì tại hạ không nói nữa.

Thạch Trầm mặt lạnh như tiền nhìn chàng ta, nhưng chàng lại nhìn Thạch Trầm với gương mặt rạng rỡ.

Hai người tuổi tác tuy tương đương nhau, nhưng tính tình, nói năng và thần thái thì lại khác nhau xa, người thì nặng nề bảo thủ, người thì cởi mở hào phóng, cũng như một nhu một cương trái ngược hẳn nhau.

Long Phi buông tiếng đặng háng, trầm giọng nói:

- Bằng hữu là địch thủ chứ không phải bạn, vậy thì đến đây với dụng ý gì, xin hãy cho biết rõ ?

Đoạn rướn ngực nói tiếp:

- Đệ tử của Chỉ Giao sơn trang sẵn sàng hầu tiếp bằng hữu.

Thiếu niên nọ mỉm cười:

- Là địch thủ chứ không phải bạn ? Nếu tiểu đệ là địch thì sao lại gọi là đại ca, sao lại chuẩn bị đèn đuốc và dây thừng cho đại ca ?

Bỗng ra chiều hết sức nghiêm nghị nói tiếp:

- Tiểu đệ mặc dù tham dự vào âm mưu của họ, nhưng chưa từng nói một lời, chưa từng đưa ra một mưu kế ...

Đoạn lại cười to nói tiếp:

- Cho nên họ đã xem tiểu đệ là một kẻ hoàn toàn vô dụng, một kẻ hồ đồ ngu ngốc.

Long Phi khẽ chau mày:

- Đuốc và dây đều là của ...

Đoạn với ánh mắt dò hỏi nhìn Cổ Y Hồng, Cổ Y Hồng khẽ gật đầu.

Thiếu niên nọ ngửa cổ cười vang, nói tiếp:

- Nhưng tại hạ thấy họ mới chính là ngu ngốc, không dùng bộ óc thử nghĩ xem, "Cửu Dực Phi Ưng" Địch Mộng Bình, một bậc kiếm hào danh lừng thiên hạ, thanh chấn võ lâm mà lại sinh ra đứa con trai hồ đồ ngu ngốc ư ?

Long Phi nghiêm mặt, ôm quyền nói:

- Thì ra là Địch công tử, gia sư vẫn thường nói với tại hạ, bảo trong số đối thủ bình sanh của lão nhân gia ấy, người mà võ công cao nhất, hành sự chính trực nhất và lòng dạ anh hùng nhất, đó là một bậc kiếm hào vùng quan ngoại "Cửu Dực Phi Ưng" Địch lão tiên bối.

Thiếu niên nọ cũng nghiêm mặt, khom mình nói:

- Gia nghiêm sinh tiền ...

Long Phi kinh hãi:

- Địch lão tiên bối đã quá cố rồi ư ? Sao trên chốn giang hồ không nghe nói đến nhỉ ?

Thiếu niên nọ cười buồn:

- Thiên Sơn đường xa diệu vợi, gia nghiêm đã ẩn cư những mười năm ... Ôi, tình người trong chốn giang hồ rất là bạc bẽo, làm gì có người chú ý đến một nhân vật đã phong kiếm mười năm dài.

Long Phi cũng bất giác buông tiếng thở dài não ruột, miệng tuy không nói, nhưng lòng thì hiểu rất rõ, "Cửu Đực Phi Ưng" Địch Mộng Bình từ khi bại dưới kiếm của sư phụ thì tiếng tăm hiển hách bấy lâu cũng bị tiêu tan theo mây khói.

Những thấy thiếu niên nọ thoáng nhắm mắt, hào khí lại trở về nói:

- Gia nghiêm lúc sinh tiền vẫn thường đề cập đến hùng phong tráng tích của Bất Tử Thần Long, gia nghiêm tuy bị bại dưới Thần Long Kiếm, song lão nhân gia ấy chưa bao giờ có một lời oán hận.

Long Phi thở dài:

- Gia sư thường bảo trận đấu ấy lẽ ra phải kể là Địch lão tiên bối đã thắng, bởi gia sư đã bị trúng một kiếm của Địch lão tiên bối trước.

Thiếu niên nọ nghiêm giọng nói:

- Sai rồi, theo như gia nghiêm đã nói, Long lão gia đã một mình lên Thiên Sơn trong cơn bão tuyết, rồi lại phải chờ một ngày một đêm tại Thiên Trì trên đỉnh Thiên Sơn, lão nhân gia ấy đến từ Giang Nam, làm sao quen được với gió tuyết Thiên Sơn, nên tay chân thấy đều lạnh cóng, vì vậy mà gia nghiêm mới chiếm được một phần ưu thế, nhưng mũi kiếm của gia nghiêm vừa điểm tới người Long lão tiên bối thì trường kiếm của Long lão tiên bối cũng đã điểm tới ngực gia nghiêm ... Ôi ! Nếu không nhờ Long lão tiên bối nương tay thì ... ôi !

Thiếu niên nọ sau tiếng thở dài bỗng im bặt.

Cổ Y Hồng bỗng cũng buông tiếng thở dài, mặt ngập vẻ sùng kính.

Long Phi đưa tay vuốt râu, lớn tiếng nói:

- Thắng là thắng, bại là bại, tạm không kể kiếm thuật võ công của Địch lão tiên bối, chỉ bằng tấm lòng và khí độ ấy cũng không hổ là một bậc anh hùng đương đại, Long Phi thật hết sức khâm phục.

Cổ Y Hồng cúi gằm mặt, bởi nàng nhận thấy lòng dạ của cha mình cũng quá là hẹp hòi, kỳ thực nàng không hiểu người trong giới võ lâm rất xem trọng việc thắng bại, võ công càng cao thì càng quan trọng hóa sự thắng bại, cho nên người có tấm lòng rộng khoáng như Cửu Đực Phi Ưng lại càng đáng quý, đáng phục.

Thiếu niên nọ lại nói:

- Trước lúc lâm chung, gia nghiêm vẫn còn căn dặn tại hạ rằng "Long lão gia với ta chỉ có ân chứ không có oán, mai sau người chỉ được báo ân". Những lời ấy tại hạ không bao giờ quên. Sau khi gia nghiêm qua đời, tại hạ bèn xuống Thiên Sơn, vào Ngọc Môn, đến Trung Nguyên, lúc bấy giờ tại hạ tuổi trẻ ưa rượu ...

Chàng ta mỉm miệng cười nói tiếp:

- Mãi đến bây giờ tại hạ vẫn rất là mê rượu.

Long Phi mỉm cười, thiếu niên nọ lại nói tiếp:

- Một hôm trong một quán rượu tại một hương trấn nhỏ gần Đại Danh phủ, tại hạ đã uống liền hai hủ Trúc Diệp Thanh do chủ quán đặc chế, loại rượu này khi uống vào rất nhạt, nhưng sức men kéo dài rất lâu, tại hạ đã quen uống loại rượu mạnh vùng Quan Ngoại, nên lần ấy đã bị say mềm và phát ngôn bừa bãi ...

Chàng ta nói đến đây bỗng nhoẻn cười, nói tiếp:

- Về sau tại hạ mới biết, khi tại hạ say khướt đã tự khoe kiếm pháp vô địch, ngay cả ... Bất Tử Thần Long cũng chẳng phải địch thủ, lại nói kiếm pháp Thiên Sơn cao siêu như thế nào, kiếm pháp Trung Nguyên tầm thường không đáng kể.

Long Phi mỉm cười thông cảm, càng thấy thích mến người thiếu niên thành thật thẳng thắn này hơn.

Chàng thiếu niên lại nói tiếp:

- Sáng hôm sau tỉnh lại, tại hạ thấy có một thiếu niên anh tuấn đang săn sóc cho mình, người ấy chính là con trai của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ lão tiên bối và cũng là đại ca Cổ Hồng của vị tiểu muội này đây. Tại hạ với y cùng đi dạo chơi ba hôm, lại uống thêm mấy hủ Trúc Diệp Thanh, y đã cho tại hạ biết về kế hoạch của mình, bảo phải tụ tập tất cả con cái của kẻ thù Bất Tử Thần Long, đòi "Đệ nhất dũng sĩ" vô địch phải trả lại món nợ máu của tiên nhân !

Đêm càng khuya, ánh châu càng sáng tỏ, mọi người trong nhà đều quên mất mệt mỏi và đói khát lắng nghe chàng thiếu niên nói thao thao.

- Lúc tại hạ nghe nói cũng có phần kinh hãi, bởi những người y tụ tập đều là hậu duệ của các bậc anh hùng uy trấn bốn phương lừng lẫy một thời khi xưa, Bất Tử Thần Long võ công tuy cao, song những thiếu niên anh hùng này tập hợp lại sức mạnh cũng chẳng phải tầm thường.

Chàng ta đổi dáng đứng, nói tiếp:

- Lúc ấy những lời lẽ của tiên phụ lúc lâm chung như lại vang lên bên tai: " ... chỉ được báo ân" thế là tại hạ đã bằng lòng gia nhập phe nhóm của Cổ Hồng, việc về sau

hắn đại ca đã nghe Cổ muội nói rồi, vấn đề đại ca không biết có lẽ là những người ấy tại sao lại liên quan đến cuộc tử võ trên Hoa Sơn giữa Đơn Phụng và Thần Long, và đã bố trí những cạm bẫy này như thế nào ?

Long Phi thở dài:

- Đúng vậy, tại hạ quả không hiểu nổi vấn đề này ... Nhưng trước khi giải thích, xin công tử hãy cho biết quý danh ?

- Địch Dương. Tên họ này sở dĩ không vang lừng trên chốn giang hồ là vì mấy năm qua tại hạ đã giả ngây giả dại đó thôi !

Đoạn cười vang ra chiều thích thú. Long Phi mỉm cười, ngay cả Cổ Y Hồng cũng hé nở nụ cười, chỉ có Thạch Trầm là vẫn trầm ngâm tư lự.

Quách Ngọc Hà chớp mắt nhìn Địch Dương, cười nói:

- Địch Dương, cái tên hay lắm !

- Xin đa tạ đại tẩu !

Địch Dương khom mình sát đất, chàng luôn lạc quan trước bất kỳ hoàn cảnh nào, hể nơi nào có mặt chàng là như có thêm rất nhiều sinh khí.

Thạch Trầm bực mình, chấp hai tay sau lưng quay mặt đi nơi khác, không nhìn Địch Dương nữa.

Phải biết Thạch Trầm là người rất thật thà chính trực chỉ hiềm thiếu định lực về chữ "sắc", khi nãy thấy thái độ của Địch Dương đối với Cổ Y Hồng, trong lòng đã thấy bực tức, Quách Ngọc Hà lại như vậy, nổi ghen hờn càng thêm gia tăng song lại không phát tác được.

Chỉ nghe Địch Dương nói:

- Tại hạ tuy có lòng muốn giúp Long lão gia, nhưng vì đã có lời cam kết trước với nhóm Cổ Hồng, nên không tiện ra mặt, chỉ đành ngấm ngấm góp chút sức mọn.

Long Phi gật đầu:

- Sự giúp đỡ đước và đây vừa qua đã là quá nhiều, Long mỗ vốn chẳng biết cao nhân nào đã ngấm giúp cho, thật không ngờ lại là hiền đệ. Giờ đây được gặp bậc nhân tài như hiền đệ dẫu hiền đệ vì mắc lời hứa mà không giúp được nữa thì Long mỗ cũng hết sức vui lòng !

Địch Dương thở dài:

- Tiểu đệ từ khi vào đến Trung Nguyên đã được nghe trong giới võ lâm đồn đại "Thiết Hán" Long Phi, trưởng đệ tử của Thần Long Môn rất là chính trực, nhân nghĩa, nay được gặp đại ca mới biết quả là danh bất hư truyền.

Long Phi mỉm cười:

- Hiền đệ quá khen.

Địch Dương nghiêm chỉnh:

- Vừa rồi nếu tiểu đệ không được chứng kiến hành sự của đại ca thì không bao giờ ra gặp gỡ với đại ca đâu !

Đoạn quét mắt nhìn tử thi dưới đất, lại thở dài nói tiếp:

- Người này tuy không phải thâm giao với tiểu đệ song dấu sao cũng có quen biết, nay y đã chết mà đại ca còn hết sức tôn kính chứ không hề có ý khinh thị. Tiểu đệ tự nghĩ đối với kẻ chết mà đại ca còn như vậy, huống hồ là người sống. Nếu được kết bạn với người anh hùng hiệp nghĩa như vậy, tiểu đệ cũng chẳng uổng lặn lội vào Trung Nguyên lần này, bèn không dần được xuống đây ...

Long Phi mỉm cười:

- Thì ra Địch hiền đệ đã nấp trên nhà từ lâu thật nực cười bọn này bấy nhiêu người mà chẳng một ai hay biết.

Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn cười nói:

- Ngọc Hà này cũng từ lâu nghe nói Tam Phân thân kiếm và Thất Cầm thân pháp của Thiên Sơn là võ lâm song tuyệt, nay thấy khinh công của Địch hiền đệ mới biết lời đồn của võ lâm quả là không sai !

Địch Dương cười dòn:

- Tam Phân kiếm thuật và Thất Cầm thân pháp, tiểu đệ chỉ luyện được qua loa thôi, chẳng qua quanh năm suốt tháng chạy trên băng tuyết Thiên Sơn nên luyện được người nhanh hơn, đôi chân khỏe hơn kẻ khác một chút thôi, đâu đáng cho đại tẩu ngợi khen như vậy.

Long Phi thở dài:

- Ai ai cũng biết khinh công thân pháp của phái Thiên Sơn là quán tuyệt võ lâm, biết nghĩ quanh năm suốt tháng phải gian khổ luyện tập trên đường núi hiểm trở thế kia, khinh công làm sao không hơn người được. Bất kỳ môn phái nào trong giới võ lâm nếu có tuyệt kỹ thành danh đều có đạo lý bất phàm, chứ không bao giờ nhờ vào sự may mắn mà có được !

Địch Dương nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy ! Chẳng hạn như Thần Long kiếm pháp danh chấn thiên hạ của Long lão gia, khi xưa lão nhân gia ấy dễ thường không trải qua bao gian nan nguy hiểm mới sáng chế ra được ...

Long Phi đảo mắt nhìn quanh, thở dài buồn bã:

- Rất tiếc trong số đệ tử bọn này không một ai học được tuyệt kỹ y bát của lão nhân gia ấy ... Ôi, ngũ đệ tuy thiên tư tuyệt đỉnh.. lại chịu cực khó, chỉ tiếc thời gian theo sư phụ quá ngắn chưa hẳn đã học được tâm pháp của sư phụ, mà Long mỗi là người theo sư phụ lâu nhất, khốn nỗi lại ngu ngốc thế này !

Địch Dương nhướn mày:

- Ngũ đệ mà đại ca đã nói phải chẳng là hậu nhân của Nam Cung thế gia giàu có nhất nước, mới đầu nhập vào môn hạ Thần Long ?

Long Phi gật đầu:

- Đúng rồi !

- Tiểu đệ cũng từng nghe nói đến người con độc nhất của đương kim chủ nhân Nam Cung Tài Đoàn hiếu võ ngay từ thuở bé, đã bái học biết bao võ sư, hao tốn biết bao tiền tài, rất tiếc những người đã gặp đều chẳng phải cao thủ, mãi gần đây mới đầu nhập vào môn hạ Thần Long. Trước đây tiểu đệ cứ ngỡ công tử phú gia có thích võ nghệ thì cũng chỉ là vui đùa thôi, chán chê rồi mới đổi trò đầu nhập vào Thần Long Môn, chứ nào phải là chịu khó tập võ. Giờ đây nghe đại ca nói, thật kỳ lạ hết sức !

Địch Dương quả miệng lưỡi lưu loát, câu nói dài như vậy mà chàng ta nói xong chỉ một hơi.

- Nam Cung thế gia có mối quan hệ rất sâu xa với gia sư, kể ra thì rất dông dài !

Long Phi thoáng dừng, nhướn mày giơ ngón tay cái lên với giọng sang sảng nói tiếp:

- Nhưng vị ngũ đệ này của Long mỗi không như những con cháu nhà giàu khác, chẳng phải Long mỗi thổi phồng, y chẳng những thiên tư cao tuyệt, mà bẩm tính cũng hơn người, đại hiếu với song thân, đại trung với sư trưởng đại nghĩa với bằng hữu, không bị mê hoặc trước sắc đẹp, không nao núng trước nguy nan. Tuy sinh trưởng trong giàu sang phú quý, tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng không chút kiêu căng hống hách, từ xưa đến nay chưa một ngày bỏ phế võ công. Từ khi đầu nhập vào môn hạ gia sư, y lại càng khắc khổ hơn, lúc mới nhập môn, những việc như lấy củi, gánh nước, quét vườn không phải phận sự của y, y cũng giành lấy mà làm. Việc luyện tập võ công cũng hơn hẳn người khác, mọi người chưa thức thì y đã dậy trước luyện kiếm, mọi người đã ngủ mê y vẫn còn điều tức nội công. Ngay như Long mỗi lúc mới nhập môn cũng chẳng siêng năng đến vậy, huống hồ thiên tư của y cũng cao hơn Long mỗi nhiều. Long mỗi dám khẳng định, mai sau người làm rạng rỡ Thần Long Môn ắt hẳn là vị ngũ đệ.

Thạch Trâm vẫn chấp tay sau lưng quay mặt vào vách, còn Quách Ngọc Hà thì mỉm cười lắng nghe.

Cổ Y Hồng ngược nhìn lên mái nhà, chẳng rõ là lắng nghe hay đang trầm tư.

Địch Dương đôi mày động đậy liên hồi, máu nóng sôi sục, Long Phi đã dứt lời mà chàng ta cũng còn thờ ra hồi lâu, đoạn buông tiếng thở dài nói:

- Đại ca đã nói vậy hẳn là không sai rồi !

Long Phi nhíu mày:

- Tất nhiên là không sai, nếu chẳng phải như vậy thì sư phụ lão nhân gia đâu có xem trọng y thế kia.

Địch Dương đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Chẳng hay vị Nam Cung đại ca kia hiện giờ ở đâu ?

Địch Dương tuy ngoại mạo dễ gần gũi, nói năng hòa nhã vui tươi, song kỳ thực tính rất cao ngạo, nghe Long Phi ca ngợi Nam Cung Bình như vậy lòng không khỏi có phần bất phục.

Long Phi thở dài:

- Nam Cung ngũ đệ lẽ ra cũng phải có mặt tại đây trong lúc này, chỉ bởi ...

Thế là bèn kể lại mọi sự cho Địch Dương nghe. Địch Dương thờ ra một hồi, đột nhiên quay người sải bước đi ra cửa, miệng nói:

- Các vị ở đây, tại hạ xin đi trước một bước !

Long Phi ngạc nhiên:

- Địch lão đệ định đi đâu vậy ?

Địch Dương ngoái lại:

- Tiểu đệ nghe đại ca kể Nam Cung Bình anh hùng xuất sắc như vậy, nếu không tìm gặp cho biết thì lòng tiểu đệ làm sao yên được, chỉ sợ ngủ không được nữa đấy !

Long Phi cười:

- Hai người đều là thiếu niên anh hùng, vốn rất nên gặp gỡ nhau, nhưng trong tương lai thiếu gì dịp, đâu có gặp gặp trong một lúc, vả lại ...

- Tuy tương lai còn dài nhưng tiểu đệ không chờ được nữa !

- Dù vậy thì việc ở đây, nếu không có lão đệ giải thích thì làm sao rõ được. Gia sư giờ tông tích bất minh, nếu lão đệ không nói thì Long mỗ làm sao yên tâm cho được ?

Địch Dương lưỡng lự một hồi, đoạn chầm chậm quay lại, phì cười nói:

- Tiểu đệ chỉ lo đi tìm gặp Nam Cung huynh, lại quên mất việc ở đây.

Long Phi thảm nhủ:

- Xem chừng người này cũng là một phần tử nhiệt huyết rất xem trọng tình bằng hữu, nếu ngũ đệ kết bạn với y, mai sau cũng được một người tương trợ ...

Địch Dương cúi đầu trầm ngâm hồi lâu như để sắp xếp lại ý nghĩ nên bắt đầu kể từ đầu.

Long Phi thấy vậy bèn nói:

- Việc này hẳn rất đông dài, Địch lão đệ đừng gấp, cứ thông thả ...

Địch Dương bỗng ngược lên nhìn năm hạt minh châu gắn trên nóc nhà, ngắt lời:

- Đại ca bên tẩu giang hồ đã lâu, có biết lai lịch của năm hạt minh châu này không ?

Long Phi ngẩn người:

- Không ...

Địch Dương nói tiếp:

- Sau cuộc chiến trên Hoàng Sơn khi xưa, "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch vang danh thiên hạ, lúc bấy giờ lão nhân gia ấy chưa dời đến Hoa Sơn, mà còn trú ở Thực Trúc Sơn Trang dưới chân núi Hoàng Sơn ...

Long Phi gật đầu:

- Việc ấy Long mỗ cũng biết.

- Vậy đại ca có biết một việc long trọng của Thực Trúc Sơn Trang hồi chừng mười năm trước không ?

- Phải chăng là đại hội Bách Điều Triều Phụng ?

Địch Dương nhoẻn cười:

- Đúng ! Lúc bấy giờ tiểu đệ còn trẻ ở ngoài Quan Ngoại, tuy không được tận mắt chứng kiến đại hội long trọng ấy, song được nghe nói lại, nội việc nhân vật võ lâm vì tôn kính Đơn Phụng, không dám mang kiếm vào trang, trường kiếm để lại trong một gian phòng ở ngoài trang đã có hơn năm trăm, các khí giới khác cũng không dưới số ấy, nghe đâu số rượu đã uống hôm đó nếu đổ xuống Thái Hồ, mực nước Thái Hồ có thể tăng cả tấc.

Long Phi mỉm cười:

- Lúc ấy Long mỗ cũng có mặt, nhưng thịnh hội Bách Điều Triều Phụng ấy, sự rình rang hoặc có thể là tuyệt hậu, song quyết chẳng phải không tiền.

Địch Dương cười giòn:

- Điều ấy tiểu đệ tất nhiên cũng biết, trước đó ba mươi năm, nhân vật võ lâm phát khởi Hà Hào Đại Điển vì Long lão gia ven Tiền Hà Lĩnh, sự long trọng có thể bằng thịnh hội Bách Điều Triều Phụng.

Long Phi lim dim mắt vẻ ngưỡng mộ, môi hé nở nụ cười, chậm rãi nói:

- Đại diện Hà Hào (mừng danh hiệu) lần ấy không có trang viện, cũng chẳng có bàn ghế, mọi người tự mang theo rượu thịt và cấp kiếm lên núi.

Địch Dương ngửa cổ cười vang:

- Tự mang rượu thịt, cấp kiếm lên núi, hào khí ấy, thịnh hội ấy, hằng trăm năm qua e không có hai lần, người đã nghĩ ra cách ấy hẳn cũng làm một đấng anh hùng hào khí ngất mây, rất tiếc Địch Dương này sinh sau đẻ muộn, không được tham dự vào đại hội ấy.

Long Phi cười:

- Đó là do mười ba vị lão anh hùng thành danh được sự đề cử của mười ba tỉnh nam bắc đã phát khởi, người chủ trì là Thiên Nha (quạ) Đạo Nhân lừng danh với một đôi thiết chưởng, một ngọn thiết kích, cùng với một thiết khẩu, nói đầu trúng đó, liệu sự như thần.

Địch Dương vẻ thán phục:

- Thiên Nha Đạo Nhân quả là một đấng anh hùng hào khí ngất mây !

Long Phi hứng khởi nói tiếp:

- Buổi tiệc bắt đầu uống từ đêm Trung thu đến rạng sáng hôm sau, hằng ngàn anh hào võ lâm đã nhất tề tuốt kiếm ra, giơ cao, hô vang "Bất Tử Thần Long, Thần Long Bất Tử". Lúc ấy bình minh mới lên ... ánh kiếm chói người cùng khắp, tiếng hô đình tai nhức óc, xua tan sương mù trên đỉnh núi Tiên Hà, so với Bách Điều Triều Phụng thế nào ?

Long Phi bỗng ngưng lời, nụ cười chợt tắt, trầm giọng nói:

- Hai cuộc đại hội ấy bởi đã diễn ra khác nhau về thời gian và địa điểm nên khó thể so sánh, song tính chất và giá trị thì chẳng thể so bì được.

Địch Dương ngạc nhiên buột miệng hỏi:

- Vì sao ?

Long Phi chậm rãi nói:

- Hà Hào Đại Diện là do nhân vật võ lâm cùng phát khởi vì hùng phong vĩ tích của gia sư, lão nhân gia ấy cũng là người được mời, trước đó không hề hay biết. Còn đại hội Bách Điều Triều Phụng là do "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch tự phát thiệp mời những nữ trung trượng phu, cân quắc anh hùng thành danh trong thiên hạ võ lâm đến tham dự tại Thực Trúc Sơn Trang, trong số ấy hoặc có người không muốn đến, nhưng lại không muốn đắc tội với "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch nên bắt buộc phải có mặt, như vậy làm sao so bì được với đại hội trên Tiên Hà Lĩnh ?

Địch Dương mỉm cười, biết hai phe Đơn Phụng và Thần Long hiện này đã có hiềm khích nên Long Phi mới nói vậy.

Quách Ngọc Hà bỗng phì cười:

- Hai người vừa rồi đã nói những gì vậy ?

Long Phi ngớ người, đoạn phì cười:

- Lẽ ra là nói về minh châu.

Quách Ngọc Hà cười:

- Hai người chỉ lo cao hứng nói thao thao bất tuyệt, Ngọc Hà này chờ nghe lai lịch của minh châu thật là nóng ruột muốn chết được.

Địch Dương cười giả lả:

- Xin đại tẩu chớ trách, thôi ta hãy quay lại vấn đề chính.

Đoạn hắng giọng rồi nói tiếp:

- Như đại ca đã nói, sau khi "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch tự phát ra thiệp mời, các nữ kiếm khác, nữ hiệp sĩ trong giới võ lâm bất luận muốn hay không thấy đều mang lễ vật đến Thực Trúc Sơn Trang, trong số có năm chị em họ Mộ Dung, môn hạ của Tịnh Đại Sư phái Hoàn Sơn, lễ vật mang theo chính là năm hạt minh châu này.

Long Phi kinh ngạc:

- À, thì ra năm hạt minh châu này là của Hoàng Sơn Ngũ Nữ đã tặng cho Diệp Thu Bạch, vậy thì ngôi nhà này chính là nơi trú ngụ của Diệp Thu Bạch.

Địch Dương gật đầu:

- Đúng vậy !

Quách Ngọc Hà khẽ chau mày:

- Diệp Thu Bạch khi xưa cũng là phú gia thiên kiêu, rất kỹ lưỡng về cuộc sống hằng ngày, sao lại ở nơi sơ sài như vậy chứ ?

- Trong giới võ lâm rất hiếm người biết được điều này.

Địch Dương bỗng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch với lão gia khi xưa vốn là một đôi hiệp lữ giang hồ ...

Long Phi đằng hắng hai tiếng, Địch Dương vội nói:

- Tiểu đệ đã vô ý nhắc đến chuyện cũ của Long lão gia, xin đại ca thứ tội.

Quách Ngọc Hà bỗng nói:

- Gia sư với Diệp Thu Bạch tuy quen biết nhau từ thuở bé, song chưa từng kết hợp. Mười năm trước vì một việc hai người đã xung đột và chia tay nhau, còn hẹn lại cuộc so kiếm mười năm sau, việc ấy trong giới võ lâm ai ai cũng biết, nói ra nào có hề gì.

Địch Dương nói:

- "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch sau khi định ước so kiếm với Long lão gia, một lòng muốn giành lấy thắng lợi, đã miệt mài rèn luyện một bí môn nội công, có tên là Đại Thừa Tam Luân Thái Dương Thần Công từ Thiên Trúc truyền sang, nghe đâu môn nội công này là do Phật gia thần tăng Cửu Ma La Thập khi xưa đã sáng chế, nên còn gọi là Cửu Ma La Thập Nhị Đại Thừa Thần Công, có thể kể được là bí kỹ bất truyền trong chốn võ lâm.

Long Phi kinh ngạc:

- Môn công phu ấy Long mỗ cũng từng nghe gia sư đề cập tới, kể từ khi Thái Dương Thiền Sư uy chấn quần ma khi xưa viên tịch, môn nội công ấy đã tuyệt truyền trong chốn võ lâm, "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch không phải là người trong chốn Thiền Môn, sao lại tu tập bí công Phật gia ấy ?

Địch Dương nói tiếp:

- Theo tiểu đệ biết "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã tình cờ phát hiện được ra quyển bí kíp tu luyện môn nội công ấy, bà hết sức mừng rỡ, đặt hết hy vọng vào môn công phu ấy để giành thắng lợi trong cuộc tỉ võ mười năm sau, nào ngờ dục tốc bất đạt và nội công đã luyện từ trước trái ngược hẳn với môn công phu này, sau khi khổ luyện hơn một năm thì bị tẩu hỏa nhập ma ...

Long Phi kinh hãi biến sắc, giọng thương xót:

- Ô, từ khi "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch phân phát hết gia tài Thực Trúc Sơn Trang, cả trang viện cũng nhường lại cho Như Mộng Đại Sư thần ni, gia sư cũng đoán là bà ấy đã tìm một nơi yên tĩnh bí mật tu luyện tuyệt học, thật không ngờ bà ấy lại bị tẩu hỏa nhập ma.

Địch Dương nói tiếp:

- Sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, bà ấy vốn tính kiêu ngạo, lòng lại nghĩ đến cuộc tỉ kiếm với Long lão gia, nổi đau khổ và lo lắng không cần nói cũng đủ rõ, vừa lúc ấy Như Mộng Đại Sư bạn chí thân của bà đến Thực Trúc Sơn Trang, thấy bà trong cơn đau khổ đã chộp nát mép chiếc bồ đoàn vẫn ngồi, các đệ tử hầu hạ bà cũng thường bị quở mắng, bèn khuyên bà hãy tìm một nơi hẻo lánh trên núi cao, cất một ngôi nhà trúc thoáng gió mà tu luyện, nhờ vào khí hậu âm hàn trên đất cao và mưa lạnh gió rét để tiêu trừ tâm ma tâm hỏa trong người, vậy hoặc có thể chưa đến mười năm sẽ được phục

nguyên, và không chừng nhờ đó còn có thể luyện thành một thân nội công kinh thể hải tặc.

Long Phi thở dài:

- Do đó bà ấy đã ở trong ngôi nhà đơn sơ này suốt mười năm, hằng ngày phải chịu gió mưa giá rét, chẳng qua để tranh hơn thua với gia sư, đúng chẳng ?

Đêm gần tàn, sương sớm dần dày đặc, không khí trong nhà càng lạnh hơn, mọi người tuy có nội công hộ thân mà cũng cảm thấy khó chịu, nghĩ đến "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã phải ở đây trong suốt mười năm đằng đẳng, tuy rằng đôi bên bất hòa nhau, cũng bất giác bùi ngùi xúc động.

Địch Dương thở dài nói tiếp:

- Diệp Thu Bạch nghe xong lời khuyên của Như Mộng Đại Sư, liền dẫn theo các đệ tử mới thu nhận và bốn a hoàn tín cẩn đã theo bà từ bé lên trên Hoa Sơn, đã một mình ở trong ngôi nhà này, ngồi trên chiếc bồ đoàn này, chỉ có đệ tử của bà mỗi ngày lên đây bầu bạn với bà vài giờ, mang theo một ít thức ăn và luyện tập võ công.

Long Phi chau mày:

- Vậy cạm bẫy này chính là do Diệp Thu Bạch đã sắp đặt ?

Địch Dương nhẹ lắc đầu:

- Cổ Hồng khổ tâm báo phục, sau khi tìm cách đưa Cổ muội đây vào Chỉ Giao sơn trang, bèn cùng mọi người đến Thực Trúc Sơn Trang lúc ấy đã đổi lại là Như Mộng Tịnh Xá cầu xin giúp đỡ ...

Long Phi càng chau chặt mày hơn, lòng càng thêm thắc mắc, không nén được ngắt lời:

- Chẳng lẽ Như Mộng Đại Sư cũng có hận thù gì với gia sư hay sao ?

Địch Dương lại lắc đầu:

- Như Mộng Đại Sư không có hận thù gì với Long lão gia, nhưng lại có quan hệ mật thiết với "Phá Vân Thủ" Trác Bất Phàm.

Long Phi ngạc nhiên:

- Vậy thì lạ thật ...

Địch Dương nhẹ xua tay ngắt lời Long Phi, mỉm cười nói tiếp:

- Đại ca có biết lai lịch của Như Mộng Đại Sư chẳng ?

Long Phi trầm ngâm lắc đầu:

- Không.

- Đại ca có từng nghe nói hồi mấy mươi năm trước, môn hạ phái Côn Lôn có một nữ kiếm khách là "Tố Thủ" Lý Bình hay không ?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Cái tên ấy tôi có nghe qua, đại ca còn nhớ khi sư phụ đề cập đến "Khổng Tước Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết đã có nhắc tới hồi hơn ba mươi năm trước có một "Tố Thủ" Lý Bình còn tàn độc hơn Lãnh Huyết Phi Tử, có điều người này sau khi quấy động giang hồ một thời gian ngắn thì bỗng dưng mất tích.

Địch Dương mỉm cười:

- Trong chốn võ lâm không ai ngờ "Tố Thủ" Lý Bình sắc đẹp như hoa, lòng lạnh như sắt lại xuất gia làm ni cô và trở thành Như Mộng Đại Sư, một vị thần ni đắc đạo lừng danh trong chốn giang hồ. Thì ra "Tố Thủ" Lý Bình lão tiền bối này vì trốn tránh kẻ thù mà im hơi ẩn tích, nhưng đến lúc trung xung tự cảm thấy vô cùng hối hận, bèn xuống tóc xuất gia, sau khi thọ giới lại càng xám hối sâu sắc, cảm thấy quá khứ như một giấc chiêm bao, bèn lấy tên là "Như Mộng" !

Long Phi thở dài:

- Bỏ đao xuống là thành Phật ngay, vị Như Mộng Đại Sư này quả là một người sáng suốt, rất tiếc là trên cõi đời có nhiều người sau khi phạm lỗi lầm chẳng những không hối cải mà còn ngoan cố theo đuổi lỗi lầm ấy đến cùng. Kỳ thực con người nào phải thần thánh, làm sao tránh khỏi sai lầm, miễn là biết hối cải thì ai lại không lượng thứ ?

Thạch Trầm bất giác rung mình quay người lại. Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt:

- "Y lại muốn nói cho mình nghe ư ?"

Nụ cười trên mặt lại càng thêm tươi ngọt, nói:

- Vậy thì Như Mộng Đại Sư vốn là đồng môn với Phá Vân Thủ ?

Địch Dương gật đầu:

- Do đó Như Mộng Đại Sư đã giúp ý kiến cho Phá Vân Thủ, bảo bọn này cùng lên Hoa Sơn tìm "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, lúc bấy giờ Diệp Thu Bạch lòng đang ngập đau khổ lẫn oán thù, nghe xong ý định của bọn họ, bà ấy chẳng nói chẳng rằng, đã phóng một chưởng về phía Cổ Hồng và Trác Bất Phàm. Ôi, vị kỳ nhân tiền bối này tuy đã tẩu hỏa nhập ma, người không động đậy được mà chưởng lực vẫn hết sức kinh người. Tiểu đệ đứng phía sau rất xa, chỉ thấy bà nhẹ nhàng hát tay, đã có hai luồng chưởng phong vô cùng mạnh mẽ xô về phía Cổ Hồng và Trác Bất Phàm ... Cổ Hồng vội lách tránh, còn Trác Bất Phàm thì đứng yên vung chưởng nghênh đón, sau một tiếng vang dội, thấy Trác Bất Phàm vẫn đứng thẳng tại chỗ, tưởng đâu nội lực của y quả

nhiên kinh người, lại có thể đối chọi với chưởng lực ghê gớm của Diệp Thu Bạch, nào ngờ chưa dứt ý nghĩ Trác Bất Phàm đã ngồi bệt xuống đất.

Long Phi buột miệng:

- Trác Bất Phàm cũng cứng cỏi đấy chứ ?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Xem ra Cổ tướng công thông minh hơn y nhiều.

Cổ Y Hồng thoáng đỏ mặt, Địch Dương nói tiếp:

- Thì ra Trác Bất Phàm tuy tiếp được một chưởng của Diệp Thu Bạch, song đã dùng hết khí lực toàn thân ngay cả đứng cũng không nổi nữa, ngồi dưới đất ngoác miệng mắng Diệp Thu Bạch: "Dẫu bà không bằng lòng thì cũng không nên ra tay đối phó với hàng hậu bối chúng tôi, dù sao chúng tôi với bà cũng cùng chung kẻ thù và lại là do Như Mộng Đại Sư đã giới thiệu đến". Trác Bất Phàm đã ngồi dưới đất mắng suốt nửa buổi trời, lời lẽ mỗi lúc càng thêm khó nghe, trong khi ấy chúng tôi cũng ngấm ngầm giới bị, chỉ sợ Diệp Thu Bạch bất thần ra tay. Nào ngờ Trác Bất Phàm mắng xong, Diệp Thu Bạch chỉ buông tiếng thở dài và nói: "Với võ công của các người như thế này thì làm sao là địch thủ của Long Bố Thi được !"

Ngưng giây lát, Địch Dương lại nói tiếp:

- Diệp Thu Bạch nói xong nhẹ khoát tay rồi nhắm mắt lại, không ngó ngang đến bọn này nữa. Cổ Hồng đứng bên cạnh đã chậm rãi nói: "Chúng vãn bối không phải tìm Bất Tử Thần Long giao đấu bằng võ lực, mà chỉ là để phục thù, chỉ cần đạt được mục đích, không kể bất kỳ thủ đoạn nào. Vì vậy, võ công của chúng vãn bối tuy hãy còn kém rất xa, song hy vọng thành công thì rất là to tát." Cổ Hồng không cần biết Diệp Thu Bạch có nghe hay không vẫn cứ kể ra kế hoạch của chúng tôi, lại còn nói ra có người tiềm phục trong Chỉ Giao sơn trang, chẳng những hiểu rõ mọi hành động mà còn biết được những võ công mới sáng chế của Bất Tử Thần Long.

Địch Dương mỉm cười, lại khẽ thở dài:

- Vị Cổ đại ca này võ công ra sao tuy Địch mỗ chưa được chứng kiến song khẩu tài thì giỏi hết mức, nói đến nỗi Diệp Thu Bạch mở mắt ra, ánh mắt dần lộ vẻ kỳ dị, tiểu đệ thấy vậy liền biết ngay là đã thành công.

Long Phi chau mày:

- Diệp Thu Bạch vốn tính kiêu ngạo hiếu thắng. Ôi ... thật không ngờ lại sử dụng thủ đoạn bất chính nhằm đạt được mục đích.

- Nhưng Diệp Thu Bạch đã ngồi trên bờ đoàn chịu đựng biết bao cực khổ của nắng gió, đồng thời cuộc hẹn so kiếm lại cận kề, và sức khỏe của bà vẫn không có hy

vọng phục nguyên ... Ôi, tâm trạng của bà lúc bấy giờ sao khỏi thất thường, cuối cùng đã chấp nhận lời đề nghị của Cổ Hồng.

Long Phi kinh ngạc:

- Lời đề nghị gì ?

Địch Dương chậm rãi nói:

- Mọi người đã ở trên Hoa Sơn suốt năm năm, trong thời gian ấy thay phiên nhau lần lượt xuống núi thăm dò tin tức và võ công của Long lão gia, đồng thời cũng ở trên núi cố rèn luyện võ công ... Ôi, tiểu đệ cũng không ngờ mối thù giữa Cổ Hồng và Long lão gia lại sâu sắc đến như vậy, mục đích sống của y chừng như hoàn toàn là vì phục thù, với tuổi tác và tính tình của y mà phải sống cô quạnh trên Hoa Sơn suốt bao năm dài, chả lẽ không cảm thấy đau khổ hay sao ?

Đoạn buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Thanh danh, địa vị, tài phú, hoan lạc, sắc đẹp ... những thứ ấy đều là niềm ước của mỗi người thanh niên, vậy mà Cổ Hồng không hề màng đến, với nghị lực như vậy thì việc gì mà chẳng thành công ?

Cổ Y Hồng bỗng buông tiếng thở dài não nuột, khẽ nói:

- Nếu Địch huynh ở vào hoàn cảnh của đại ca tôi thì ...

Nàng bỗng bỏ dở câu nói, song mọi người cũng hiểu ý, Địch Dương im lặng một hồi lại chậm rãi nói:

- Năm năm đằng đẵng đã trôi qua trong cô quạnh, đau khổ và chờ đợi, sau cùng đã vạch ra một kế hoạch, tuy không chắc tuyệt đối thành công, song rất ít sơ hở và khả năng thất bại.

Cuối cùng Địch Dương đã đi lần đến trọng điểm, bầu không khí trong nhà bỗng chốc trở nên nặng nề khác thường.

Địch Dương chậm rãi nói tiếp:

- Kế hoạch này có thể chia làm sáu điểm, đầu tiên dùng tử tín của Diệp Thu Bạch kích động tâm thần Long lão gia, làm giảm sự đề phòng của lão nhân gia ấy.

Ngưng giây lát, lại tiếp:

- Ai cũng biết dĩ vãng giữa Long lão gia với Diệp Thu Bạch, nếu Diệp Thu Bạch đã chết, Long lão gia thoát hay tin ắt hẳn tâm thần kích động và đau xót, đồng thời khi biết đối thủ duy nhất trên đời đã chết, lòng giới bị hẳn sẽ buông lơ thậm chí đâm ra khinh địch.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- Còn điểm thứ nhì ?

- Tiếp đến do đệ tử Diệp Thu Bạch với thái độ ngạo mạn và buông lời khiêu khích làm cho Long lão gia tức giận, với tính khí như của Long lão gia hẳn sẽ chấp nhận tự làm giảm công lực, vậy thì kế hoạch kể như đã thành công được nửa phần.

Quách Ngọc Hà bỗng thở dài nói:

- Ngay lúc ấy tôi đã nhận thấy có điều không ổn nên mới khuyên sư phụ thận trọng, nào ngờ ... Ôi ! Ngũ đệ ...

Long Phi nhíu mày trầm giọng:

- Lúc ấy nếu ngũ đệ không làm thì Long mỗ cũng làm, nam nhân đại trượng phu xông xáo trên chốn giang hồ đâu thể nhút nhát sợ sệt như giới phụ nữ, đôi khi biết rõ người ta đối gạt mình thì mình cũng phải chấp nhận đánh liều một phen chứ không bao giờ chịu nhục, huống hồ họ chỉ lừa gạt được ta một lần mà thôi, thử xem có ai lừa gạt ta được hai lần hay không !

Địch Dương giơ ngón tay cái lên nói:

- Khá khen cho bậc đại trượng phu, hào khí của môn hạ Thần Long quả trong khắp giang hồ không ai sánh bằng.

Quách Ngọc Hà cụp mắt, khẽ nói:

- Còn thứ ba ?

- Thứ ba, sau khi làm giảm công lực của Long lão gia, tiếp đến là làm giảm thế lực, tách rời lão nhân gia ấy với các vị.

Long Phi liếc nhìn Quách Ngọc Hà, thở dài nói:

- Quả nhiên nàng đã đoán đúng.

Địch Dương chậm rãi nói tiếp:

- Ba kế hoạch đầu nếu thành công thì không cần đến ba kế hoạch sau nữa, Long lão gia quả thực đã có đủ nhiều lành ít. Tiểu đệ vốn tiếp ứng giữa đường, thấy Diệp Mạn Thanh quả nhiên đã mời được một mình Long lão gia đến, liền bèn hoàng tự nhủ: "Lúc này không báo ân Long lão gia thì còn chờ đến bao giờ !", bèn định ra mặt giải quyết Diệp Mạn Thanh rồi cho Long lão gia biết rõ sự thật.

Long Phi chấp tay xá dài, Địch Dương vội vàng tránh ra, chỉ nghe Long Phi nói:

- Chỉ bằng tấm lòng ấy của huynh đệ cũng xứng đáng một lễ này của Long mỗ.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, cũng khom mình thi lễ và nói:

- Xin nhận một lễ của đại tẩu đây nữa.

Địch Dương liền tiếp lùi sau vài bước, vòng tay đáp lễ và nói:

- Đại ca, một lễ này của đại ca đúng là phải chuyển sang Diệp Mạn Thanh cô nương.

Long Phi ngẩng người:

- Sao vậy ?

Địch Dương khẽ thở dài:

- Khi tiểu đệ vừa nảy ra ý định ấy, nào ngờ Diệp cô nương vừa trông thấy tiểu đệ liền vung kiếm tấn công ngay, chiêu kiếm rất hung hiểm và chuẩn xác, như thể quyết hạ sát tiểu đệ ngay tức khắc, tiểu đệ phải gắng sức lắm mới tránh khỏi được, lòng hết sức kinh hoàng, chẳng lẽ nàng ta có tài tiên tri, đã nhìn thấu tâm ý của mình trước nên tiên hạ thủ vi cường hạ sát mình hay sao ?

Địch Dương mỉm cười tiếp:

- Thế là nàng ta xem tiểu đệ như thâm thù đại địch, tới tấp tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều hung hiểm cùng cực, với võ công của tiểu đệ mà trong nhất thời không sao thủ thắng được, vì sợ có người khác đến tiếp ứng, nên tiểu đệ vừa động thủ vừa lớn tiếng vạch trần gian kế của họ, ngờ đâu khi tiểu đệ nói xong thì Diệp Mạn Thanh lại đình thủ.

Long Phi thở phào:

- Hay Diệp cô nương cũng có ý giúp đỡ gia sư ?

Địch Dương gật đầu:

- Đúng vậy, thì ra tiên nhân của Diệp cô nương cũng từng chịu đại ân của Long lão gia, và nàng cũng rất không tán thành kế hoạch gian xảo này, vốn ra nàng cũng chẳng có toan tính gì, nhưng dọc đường nghe lời nói của Long lão gia, hiểu rõ con người của ông, bèn quyết định chấp nhận bội sư giúp Long lão gia thoát khỏi cạm bẫy này.

Long Phi buông giọng cảm khái:

- Long mô thật không ngờ vị Diệp cô nương ấy lại nghĩa liệt như vậy !

Địch Dương mỉm cười:

- Trong số, Long lão gia là người kinh hoàng nhất, lão nhân gia ấy lòng dạ khoáng đãng, đâu nghĩ đến những thủ đoạn dê hèn như vậy. Thế là chúng tôi đã mời lão nhân gia ấy đến chỗ chúng tôi cư trú mọi khi nơi sườn núi, rồi kể rõ ngọn nguồn với lão nhân gia ấy.

Bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nào ngờ lão nhân gia ấy nghe xong, lập tức lấy giấy bút viết di ngôn, xem ra rất trầm tĩnh, không hề lỗi một chữ nào, chúng tôi hết sức kinh ngạc. Lão nhân gia ấy viết xong, cẩn thận xếp lại trao cho Diệp Mạn Thanh, bảo nàng giao lại cho các vị. Sau đó

quay sang tiểu đệ nói: "Hãy đưa ta đi !". Lúc ấy tiểu đệ với Diệp Mạn Thanh đều đang ngây ngẩn, liền giật mình hỏi đưa đi đâu ? Lão nhân gia ấy thấy vậy, bỗng ngửa mặt cười vang và nói: "Phía trước dù là đầm rồng hang hổ thì lão phu cùng phải tiếp bước, lão phu từng tuổi này sớm đã xem nhẹ sự sống chết, nhưng lại rất xem trọng những ân thù chưa được giải quyết xong, bởi lão phu không muốn mang theo xuống lòng đất, mà đây lại là chốn Bát Tử Thần Long này kết liễu mọi ân thù, lão phu đâu thể không đi được !"

Địch Dương như vẫn còn nhớ thần thái của Bát Tử Thần Long lúc bấy giờ, nên lúc này kể lại giọng điệu chàng ta có đượm phần nào hào khí của Bát Tử Thần Long.

Long Phi nghe máu nóng sôi sục, lớn tiếng hỏi:

- Sau đó thế nào ?

- Trong khi cười bỗng xương cốt Long lão gia răng rắc kêu vang, vóc dáng cao to uy mãnh của lão nhân gia ấy như càng cao to hơn nữa, tiểu đệ không dám nhìn vào ánh mắt của lão nhân gia ấy, bèn cúi đầu xuống, nhưng biết lão nhân gia ấy đã tự giải khai huyết đạo, khôi phục lại công lực vốn có. Ôi ! Tiểu đệ thật hết sức khâm phục võ công và hào khí của lão nhân gia ấy.

Mọi người hiện diện thấy đều là đệ tử của Bát Tử Thần Long, nghe Địch Dương nói vậy, ai nấy đều nghe hào khí bùng dậy trong lòng, bầu không khí giá lạnh trong nhà tưởng chừng cũng nóng rực lên.

Địch Dương rướn ngực nói tiếp:

- Tiểu đệ và Diệp Mạn Thanh cô nương thấy hùng phong hào khí của Long lão gia như vậy không người nào dám lên tiếng khuyên lão nhân gia ấy nữa, nhưng sau khi ra khỏi nhà, đến ngã rẽ lên núi, tiểu đệ đã không cầm được nước mắt, và Diệp cô nương cũng sớm đã ràn rụa lệ nóng, chỉ Long lão gia là vẫn thản nhiên, chớ hề bận tâm đến việc vào sinh ra tử.

Địch Dương không nén được buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Đứng ngay ngã rẽ Long lão gia đã trao thanh bảo kiếm cho Diệp cô nương, bảo nàng mang luôn xuống núi, song Diệp cô nương lúc ấy như đã trở nên ngây dại, đứng thừ ra như phỗng đá, tiểu đệ bình nhật vốn rất hay nói, vậy mà cũng cứng họng thốt chẳng nên lời.

Long Phi thở dài:

- Vậy mà Long mỗ cứ ngỡ vị Diệp cô nương ấy là một người tàn nhẫn !

Địch Dương nhếch môi cười:

- Chúng tôi tuy không ai lên tiếng, nhưng trong thâm tâm đều không muốn Long lão gia cô thân đi vào nguy hiểm, đành rằng lão nhân gia ấy võ công vô địch, nhưng trên núi đầy cạm bẫy khôn lường đều nhắm vào tính tình hào sảng nghĩa liệt của Long lão gia. Sau một hồi rất lâu, cuối cùng Diệp cô nương đã quay người bỏ đi, Long lão gia ngơ ngẩn trông theo bóng dáng nàng, trên mặt cũng không sao giấu được vẻ thương cảm ...

Tiếng nói Diệch Dương khẽ dần:

- Dưới ánh trăng sao, tiểu đệ trông thấy rất rõ những vết sẹo và nếp nhăn nheo trên mặt lão nhân gia ấy, tiểu đệ cũng hiểu rất rõ mỗi một vết sẹo và nếp nhăn ấy đều tượng trưng cho quá khứ rục rở và cuộc đời phong phú của Long lão gia. Thế là tiểu đệ lại trông thấy vẻ thương cảm phảng phất trên khóe mắt lão nhân gia ấy, chẳng hiểu sao tiểu đệ bỗng dưng chợt nhớ đến vùng thảo nguyên bát ngát trên Thiên Sơn dưới ánh chiều tà rục rở ... Rồi thì, tiểu đệ lại nghĩ đến buổi hoàng hôn qua đi, đêm đen ập tới, vùng thảo nguyên kia sẽ bị chìm ngập trong bóng tối tĩnh mịch ... tiểu đệ không đành được đã quỳ xuống trước mặt Long lão gia.

Tiếng nói Diệch Dương mỗi lúc càng thêm chậm khẽ, song mỗi tiếng nói đều như một tảng đá nặng ngàn cân đè lên cõi lòng của các môn nhân Chỉ Giao sơn trang.

Gió núi bên ngoài như đang thổn thức.

Diệch Dương bỗng lại ưỡn ngực, lên tiếng.

- Lúc ấy tiểu đệ thấy ánh mắt Long lão gia tựa như sao sáng soi thẳng vào con tim tiểu đệ, hồi lâu bỗng quát lớn: "Bậc đại trượng phu lập thân xử thế chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm, ân thù dứt khoát thì chết có chi đáng buồn ? Phụ thân ngươi là một bậc võ hào, ngươi sinh trưởng trong võ lâm thế giờ sao lại có vẻ nữ nhi thế này ?", đồng thời người đã nhẹ nhàng cất lên cao như một áng mây bay đi, và rồi biến mất trong màn đêm mịt mù.

Diệch Dương ngưng, chàng ta im lặng hồi lâu, mọi người cũng không một ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió rít bên ngoài nghe thật náo nê.

Sau cùng Diệch Dương lại nói tiếp:

- Mãi đến khi Long lão gia khuất dạng hẳn, tiểu đệ mới cúi xuống thấy một dấu chân rất rõ rệt, liền thừ ra nhìn mà lòng hết sức rối rắm, những lời giáo huấn của Long lão gia trước lúc ra đi lại từng hồi văng vẳng bên tai.

Giọng nói Diệch Dương lại thở nên hết sức thấp trầm, Long Phi thở phào nói:

- Dấu chân ấy chúng tôi đã trông thấy.

Quách Ngọc Hà nhẹ thở dài:

- Nhưng không sao hiểu được dấu chân ấy lưu lại để làm gì ...

Ánh mắt sáng ngời của Địch Dương đã trở nên trống rỗng và thâm trầm, chậm rãi nói:

- Trên đời có rất nhiều sự việc dù người thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể nào suy ra.

Chàng ta tần ngần quét mắt nhìn quanh, đoạn nói tiếp:

- Chẳng hạn như hiện thời tiểu đệ không thể nào biết được Long lão gia sau khi lên núi việc gì đã xảy ra, và lão nhân gia ấy hiện đang ở đâu ?

Long Phi kinh hãi biến sắc:

- Huynh đệ cũng không biết ư ?

Địch Dương lắc đầu, trầm giọng:

- Vâng ! Sau khi lão nhân gia ấy bỏ đi, tiểu đệ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định xuống núi tìm các vị, nhưng lúc ấy các vị đã lên núi rồi, do đó tiểu đệ bèn ngấm ngấm theo dõi và nghe được rất nhiều điều suy đoán ...

Chàng ta mỉm cười nói tiếp:

- Rồi sau đó tiểu đệ đã nghe các vị cần đuốc, tiểu đệ bèn trở về ngôi nhà lá mọi khi cư trú lấy đuốc và dây vòng ra phía trước đốt lên, rồi sau đó lại theo đường tắt lên trên núi thòng dây xuống, còn như những gì đã xảy ra trong ngôi nhà này thì tiểu đệ hoàn toàn không biết, cũng như các vị vậy.

Mọi người nghe xong đều thờ thẩn nhìn ra màn đêm bên ngoài nhưng trong lòng mỗi người đều có sự suy nghĩ khác nhau.

Long Phi đứng vuốt râu, Cổ Y Hồng chống nạnh, hai người cùng thâm nhủ:

- Ở đây thật sự đã xảy ra việc gì ? Sư phụ hiện đang ở đâu ? Hung hay kiết ?

Thạch Trâm thần thái trở lạnh, Quách Ngọc Hà mắt luôn đảo quanh, trong lòng lại nghĩ:

- Gã họ Địch này sớm đã có mặt tại đây, hay đã trông thấy hành động của mình rồi ?

Thạch Trâm lại càng chột dạ nghĩ:

- Thảo nào hấn vô lễ với mình như vậy, thì ra hấn đã trông thấy cả rồi !

Chàng không hề nghĩ chính mình đã vô lễ với người ta, bèn đưa mắt lạnh lùng nhìn Địch Dương, trầm giọng nói:

- Những gì các hạ đã nói có đúng sự thật chăng ?

Địch Dương chưng hửng, Long Phi vội trầm giọng quát:

- Tam đệ không được vô lễ !

Thạch Trầm nghe lòng trĩu xuống, sự im lặng lại kéo dài một hồi.

Quách Ngọc Hà bỗng nhẹ nhàng nói:

- Địch lão đệ đã chứng kiến tận mắt những gì đã xảy ra tại đây, sao lại bảo là không biết.

Long Phi nhướng mày. Địch Dương bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Hay, hay, tại hạ một phen hảo ý mà lại trở nên lừa dối các vị.

Giọng nói ngập đầy khích phấn, quay người bước ra cửa. Long Phi vội phóng bước can lại, Quách Ngọc Hà vẫn thản nhiên mỉm cười nói:

- Địch lão đệ, nếu đại tẩu nói sai xin đừng trách, nhưng mà ...

Đoạn nhoẻn cười khó hiểu, nói tiếp:

- Lão đệ đã đến đây từ trước, còn bọn này dọc đường đã bị mấy bức hình trên đá làm mất nhiều thời giờ ... Hơn nữa, khi này lúc lão đệ mới vào không hề có chút kinh dị, đó là vì lẽ gì ?

Thạch Trầm hắng giọng, tiếp lời:

- Đó là vì lẽ gì chứ ?

Long Phi thoáng chau mày, chỉ thấy Địch Dương chậm chậm nhắm mắt lại, chàng ta bất giác cũng thẫn thờ:

- Đó thật ra là vì lẽ gì ?

Quách Ngọc Hà chậm rãi nói:

- Ba lớp chạm bầy các người đã bố trí phần đầu thì Địch lão đệ đã nói rồi, còn ba lớp phần sau không nói thì Ngọc Hà này cũng biết, thứ nhất các người khắc chữ trên vách đá để khích cho sư phụ trèo lên, hầu chưa động thủ đã tiêu hao hết khí lực, thậm chí còn mong lão nhân gia ấy chân lực bị gián đoạn rơi xuống, để các người khỏi phải đích thân động thủ.

Địch Dương vẫn nhắm mắt, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Thứ nhì, trong những năm qua các người đã hiểu rõ võ công của gia sư qua sự tiết lộ của vị tứ muội này, cho nên các người đã tập hợp tâm lực của rất nhiều người sáng chế ra ba chiêu khắc trên đá, ba chiêu võ công ấy tuy có thể thành lập trên mặt lý luận, song nếu thật sự động thủ chưa hẳn đã thi triển ra được, như vậy các người bèn có thể dựa vào đó để đả kích gia sư, khiến lão nhân gia ấy trước khi gặp được Diệp Thu Bạch thì phần nào nản lòng rồi.

Ngưng giây lát, đoạn lại bổ sung:

- Chiêu thức của chiêu thứ ba thậm chí hoàn toàn không có khả năng thành lập, nói cách khác nhân lực chẳng tài nào đạt tới được. Sư phụ lão nhân gia là hạng người nào mà không nhận thấy được, vì vậy lão nhân gia ấy trong cơn tức giận đã vung chưởng đánh vỡ tảng đá ấy.

Quách Ngọc Hà hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Cuối cùng là ba con đường và bốn lớp cửa đó chính là phương cách để thăm dò võ công của gia sư ... Còn một điều kỳ lạ nữa là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã bị tẩu hỏa nhập ma, vậy thì xin hỏi hiện bà ấy ở đâu ?

Y thị vốn có ý định lấy lòng Địch Dương, song bỗng lại đổi ý xem chàng ta là đối tượng công kích.

Long Phi đưa mắt nhìn Địch Dương, bất giác cũng dâm ra mồ hôi, chỉ thấy Địch Dương chợt mở bừng mắt, chậm rãi nói:

- Long đại tẩu quả là thông minh, ba điều ấy đại tẩu đã hoàn toàn đoán đúng.

Giọng nói Địch Dương bỗng trở nên trở lạnh. Quách Ngọc Hà mỉm cười, Địch Dương nói liếp:

- Không sai, ba chiêu võ công đó khắc trên đá quả đúng là chỉ có thể thực hành trên lý luận, thực tế không thể nào thi triển được.

Khóe môi chàng ta bỗng hé nụ cười mỉa:

- Những gì các vị đã nói ở bên ba tảng đá kia, Địch mỗ đã nghe hết cả, chỉ tiếc lúc ấy đại tẩu nghĩ đến quá nhiều việc nên không phát giác có người ẩn nấp trên ấy !

Quách Nhọc Hà thốt người. Long Phi thở dài nói:

- Địch lão đệ, chúng tôi gặp biến cố thế này, quả tình lòng dạ rối bời nếu đại tẩu đã trách lầm lão đệ ... khạc khạc, lão đệ cũng nên thông cảm ...

Địch Dương nhướng mày cười:

- Không thể trách đại tẩu được, nếu đổi lại là tiểu đệ thì cũng phải nghi ngờ thôi. Đành rằng tiểu đệ đến đây sớm hơn các vị, nhưng lúc ấy mọi việc cũng đã xảy ra rồi, những gì đại tẩu nghi hoặc, chính tiểu đệ cũng hết sức thắc mắc. Hành tung của Diệp Thu Bạch, Cổ Hồng, Trác Bất Phàm và Long lão gia giờ đây đều đã trở thành bí ẩn ...

Chàng ta chậm chậm nhìn xuống đất:

- Dưới đây có ba bãi máu ...

Đoạn lại cúi xuống lật tử thi lại, sau đó lại lật trở qua, nói tiếp:

- Nhưng lại chỉ có một thi thể duy nhất và không hề có thương tích, vậy thì y đã chết như thế nào ?

Vấn đề ấy mặc dù rất hiển nhiên, nhưng trước khi Địch Dương nêu lên lại không ai chú ý đến, thế là ánh mắt mọi người đều tập trung vào tử thi kia, chỉ thấy mặt y co rúm, như thể đã chết vì quá kinh hãi, lại như chết bởi một môn nội công cực kỳ âm nhu chấn đứt kinh mạch.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- Những điều ấy đều đã trở nên bí ẩn, nhưng mong Địch lão đệ hãy cùng chúng tôi đồng tâm hiệp lực phanh phui những điều bí ẩn ấy ...

Địch Dương cười héo hắt, hai tay nhắc ngang tử thi lên, cúi đầu nói:

- Những điều bí ẩn ấy hẳn sẽ có một ngày được phanh phui, lúc ấy mọi người sẽ hiểu những gì Địch mỗ đã nói có đúng sự thật hay không !

Bỗng ngược lên nhìn Long Phi và lớn tiếng nói:

- Đại ca xin hãy bảo trọng !

Đoạn tung mình nhanh như chớp lướt ra cửa, Long Phi thoáng ngăn người vội đuổi theo lớn tiếng gọi:

- Địch lão đệ ... Địch Dương ... khoan đi đã !

Song vị truyền nhân duy nhất của phái Thiên Sơn khinh công quả cao siêu dị thường, trên tay tuy bỡ lầy một tử thi mà trong thoáng chốc đã phóng vọt đi rất xa.

Long Phi đứng cạnh cửa thừ ra hồi lâu. Đêm đen đã sắp qua đi, sao khuya lặn dần, một ngày mới lại sắp bắt đầu, gió núi thổi tung bộ râu xồm dưới cằm y, y buông tiếng thở dài, quay người lẩm bẩm nói:

- Người này quả là một vị hảo hớn bậc trực thẳng thắn.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, khẽ nói:

- Theo tiểu muội thấy người này như có điều đối trá ...

Long Phi bỗng quát lớn:

- Im ngay !

Quách Ngọc Hà sửng sốt, chỉ nghe Long Phi gằn giọng nói:

- Nếu nàng không suy đoán bừa bãi thì ta cũng đâu đắc tội với một trang hảo hớn như vậy, chả lẽ nàng đã quên mất những lời giáo huấn của sư phụ, phải lấy lòng thành đối xử với người, phải lấy lòng khoan dung đối xử với kẻ thù, giờ chúng ta như vậy thì trong chốn võ lâm còn ai dám làm bạn với Chỉ Giao sơn trang, chả lẽ Chỉ Giao sơn trang quả phải tiêu tan bởi tay nàng ư ?

Long Phi vốn tính khoan hậu, giờ Thạch Trâm và Cổ Y Hồng thấy y nổi cơn thịnh nộ, không ai dám lên tiếng khuyên can.

Quách Ngọc Hà sững sờ một hồi bỗng bật khóc, hai tay ôm mặt phóng vụt ra cửa.
Thạch Trầm và Cổ Y Hồng cùng hoảng hốt kêu lên:

- Đại tẩu !

Long Phi sắc mặt vụt biến đổi, hai mắt trợn trừng, thấy người vợ yêu quý bao năm bỗng giận dữ bỏ chạy, lòng dễ thương không kinh hãi tội độ.

Thạch Trầm phóng bước ra cửa như định chạy theo, song bỗng chững bước dừng lại.

Cổ Y Hồng khẽ nói:

- Đại ca nên đuổi theo khuyên đại tẩu.

Long Phi cúi đầu:

- Đại ca cũng quá nặng lời.

Đoạn quay lại Thạch Trầm, thở dài nói:

- Tam đệ hãy đuổi theo khuyên đại tẩu thì hay hơn !

Vừa dứt lời Thạch Trầm đã lướt ra cửa.

Long Phi lặng thinh hồi lâu, bỗng lại thở dài nói:

- Đại ca quả đã quá nặng lời, nhưng thật là cũng vì mọi người ...

Y chưa trách người mà lại trách mình trước, Cổ Y Hồng đưa mắt nhìn đôi mày rậm chau chặt và ánh mắt ưu sầu của Long Phi, lòng bỗng dâng lên một niềm thương hại. Qua việc này, nàng vốn đã không còn mặt mũi ở lại Thần Long Môn, song chẳng hiểu sao giờ nàng tại không thể nào thốt lên được tiếng từ già.

Nàng rụt rè nói:

- Đại ca, chúng ta ở lại đây hay đi xuống ?

Long Phi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới thở dài nói:

- Ta hãy đi xuống núi, đằng nào đại tẩu cũng phải trở về Chỉ Giao sơn trang, và còn ... ngũ đệ chỉ e vẫn chờ chúng ta dưới núi, ôi ... những việc đã xảy ra hôm nay thật hết sức ly kỳ, lão đạo sĩ kia cướp đoạt cỗ quan tài để làm gì ? Quả chẳng tài nào hiểu được. Có lẽ ...

Long Phi bỗng cười chua chát, nói tiếp:

- Có lẽ là đại ca quá ngu ngốc !

Cổ Y Hồng thâm thở dài, nhủ:

- "Đại ca quả đúng là quá ngu xuẩn ư ?"

Nàng không sao trả lời được, chỉ cúi đầu lặng thinh.

- Sẽ có một ngày những điều bí ẩn ấy phải được phanh phui ...

Long Phi thâm lẩm bẩm, quay nhìn ra cửa, sương trắng đã từ bên kia núi dâng cao, lan tỏa khắp núi rừng, cuối cùng y thở hắt ra một hơi dài nói:

- Dầu thế nào thì ngày hôm nay cũng đã qua đi.

- o O o -